

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πρώτος

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι πρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδ. πρ. 20—Ἀν συνδρομαὶ ἔρχ. ἀπὸ 1 ταν. ἰανουαρίου καὶ εἰς καὶ εἰς ἑτήσια — Τυχὴ προηγ. φύλλον κ. 30.—Γραφ. τῆς Διευθύνσεως: Ὁδ. Σταδίου, 6.

23 Μαΐου 1876

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΥ ΡΙΚΑΡΔΟΥ,

Ἡ

ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ

Συνίξιμα καὶ τίλος: ἰδί σελ. 305.

Ἡ

Ὅτι νεότης καὶ εὐτυχία δὲν διαρκοῦν ἐπὶ πολὺ.

«Τὴν στιγμήν ταύτην ἴσως νομίζεις ὅτι εὐρίσκουσαι ἐν πλήρει εὐδαιμονίᾳ ἢ εὐχαρίστησιν μιᾶς φαντασίας σου σοὶ φαίνεται πρᾶγμα ἀκίνδυνον. Ὁ ἥλιος ὅμως τῆς αὐτῆς δὲν διαρκεῖ διὰ τὴν ἡμέραν ἐνδὼς ἡμπορεῖς, οἰκοδόμησιν διὰ τὸ γῆρας σου καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην. Τὸ κέρδος εἶναι καὶ διαβατικὸν καὶ ἀβέβαιον· τὸ ἔξοδον ὅμως, ἐν ὅσῳ ζῶμεν, εἶναι βέβαιον καὶ σταθερὸν. Ἐνκολλώτερον εἶναι τὰ κτίσιμα δὲν ἐστὶν, παρὰ τὰ θεομάρτης μίαν, καθὼς λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ῥικάρδος. Διὰ τοῦτο, καλῆτερα κομῆσον χωρὶς δαίμων, παρὰ τὰ ἐξυπνήσῃς χρεωμένους. Κέρδαιρε ὅτι ἡμπορεῖς, φύλαττε καλῶς ὅτι κερδαίρεις· ἰδοὺ ὁ φιλοσοφικὸς Μίθος, ὅστις θὰ μεταβάλλῃ τὸν μόλυθόν σου εἰς χρυσίον. Αὐτὸν τὸν λίθον ὅταν ἀπολαύσῃς, δὲν θὰ παραπονῆσαι πλέον οὔτε διὰ τὰς δυσκολίας τοῦ καιροῦ, οὔτε διὰ τοὺς βαρεῖς φόρους.»

Θ

Ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ ζητῶμεν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐκτῶμεν τοὺς πτωχοὺς, νὰ ἀκούωμεν τὰ μαθήματα τῆς πείρας, τὰς καλὰς συμβουλάς καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον.

«Αὐτὰ, φίλοι μου, μᾶς διδάσκει ἡ φρόνησις καὶ τὸ λογικόν. Μάθετε ὅμως, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύεσθε μόνον εἰς τὴν ἐργασίαν σας, εἰς τὴν οἰκονομίαν σας, εἰς τὴν σύνεσίν σας, μολοντί καὶ τὰ τρία εἶναι πράγματα ἀξιόλογα· διότι, χωρὶς τὴν εὐλογίαν τοῦ ὑψίστου Θεοῦ, ὅλα αὐτὰ ἡμποροῦν νὰ ματαιωθοῦν. Ζητεῖτε λοιπὸν ταπεινῶς ταύτην τὴν εὐλογίαν· μὴν ἦστε ἀσπλαγχοὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀδελφοὺς σας. Παρηγορεῖτέ τους, βοηθεῖτέ τους. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι δυστυχῆς ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἰώβ, καὶ μετὰ ταῦτα ἔγινε πάλιν εὐτυχῆς.

Λοιπὸν ἄς συμπεράνωμεν. Τῆς πείρας τὰ μαθήματα ἡμποροῦν νὰ πληρόντωνται ἀκριβᾶ,

ΤΟΜΟΣ Α'—1876.

καθὼς λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ῥικάρδος· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀσυνέτους δὲν ὑπάρχουν ἄλλα. Καὶ μάλιστα δὲν ὠφελοῦνται καὶ πάντοτε· διότι ἡμπορεῖ νὰ δώσῃ κἀνείς καλὴν συμβουλίην, ἀλλὰ καλὴν διαγωγὴν πῶς τὰ δώσῃ; Ὅπως καὶ ἀνῆναι, ἐνθυμηθῆτε ὅτι κἀνείς δὲν ἡμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀνθρώπον, ὅστις δὲν θέλει νὰ τὸν συμβουλεύσῃ. Καὶ πάλιν Ἄρ. δὲν θέλῃς ῥ' ἀκούσῃς τὸν ὀρθὸν λόγον, ἡ τιμωρία σὲ περιμένει, καθὼς λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ῥικάρδος.»

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν τοῦ ὁμπάρμπα Ἀβραάμ. Τὸν ἤκουσαν, τὸν ἐχειροκρότησαν, καὶ ἔπειτα ἐπραξάν τὰ ἐναντία, ὡς εἰς ἐξήρχοντο ἀπὸ διδασχὴν τῆς ἐκκλησίας. ἤρχισεν ἡ δημοπρασία, καὶ ὅλοι ἔκαμαν τρελλὰς ἀγοράς.

Εἶδα ὅτι ὁ ἀνθρωπάκος αὐτὸς εἶχεν ἀναγνώσει ἐπιμελῶς τὰ ἡμερολόγια μου, καὶ ὅτι εἶχε συναθροίσει ὅ,τι ἐγὼ διέσπειρα εἰς εἰκοσιπέντε ἔτη. Ἡ διηνεκὴς ἐπανάληψις τοῦ ὀνόματός μου πάντα ἄλλον ἤθελε τὸν κουράσει, ἀλλ' ἡ φιλαυτία μου ἐγαργχλίσθη θαυμασίως, μολοντί καλῶς ἐγνώριζα ὅτι, ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν σοφίαν τὴν ὁποίαν μοὶ ἀπέδιδε, δὲν ἀνῆκεν εἰς ἐμέ οὔτε τὸ δεκατημέριον. Ὅλα τὰ γνωμικὰ ταῦτα τῆς κοινῆς φρονήσεως τὰ εἶχα σταχυολογήσει εἰς ὅλα τὰ ἔθνη καὶ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

Μολοταῦτα, ἀπεφάσισα νὰ ὠφεληθῶ καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν τοιαύτην ἠχώ τῆς διδασκαλίας μου. Εἶχα ἐλθεῖ μὲ ἀπόφασιν ν' ἀγοράσω ρουχον, διὰ νὰ κάμω νέον φόρεμα· καὶ ἐπέστρεψα πεπεισμένος ὅτι ἔπρεπε νὰ φορῶ τὸ παλαιόν μου φόρεμα ἀρκετὸν καιρὸν ἀκόμη.

Ἀναγνώστα, ἂν θέλῃς καὶ σὺ νὰ κάμῃς τὸ ἴδιον, τὸ κέρδος σου δὲν θὰ ἦναι ὀλιγώτερον τοῦ ἐδικοῦ μου.

Εἶμαι, καθὼς πάντοτε σὺς, καὶ εἰς τοὺς ὀρισμούς σου—ΡΙΚΑΡΔΟΣ ΣΑΝΣΕΡΣ.

Σ.

ΠΩΣ ΤΡΕΦΟΜΕΘΑ

Συνίξιμα ἰδί σελ. 306.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ

Ἡ ζωϊκὴ θεριμότης.

Εὐρήκαμεν λοιπὸν τὸ μυστήριον τῆς ἀναπνοῆς· τὸ ὀξυγόνον συνδυάζεται ἐντὸς τοῦ σώ-

ματός μας με τὸ ὑδρογόνο καὶ με τὸν ἄνθρακα.

Πρὸς τί δὲ τοῦτο;

Διὰ τὴν γαίην πῦρ βέβαια, ἀφοῦ ἐκ τοῦ συνδιασμοῦ τούτου προέρχεται πάντοτε πῦρ.

Τοιοιούτῳ λοιπὸν ἐντὸς μας παράγεται πῦρ, καὶ δι' αὐτὸ, καθὼς ἐλέγομεν, εἶνε τὸ σῶμά μας θερμὸν.

Τρέφομεν δὲ τὸ πῦρ αὐτὸ διὰ τῶν πραγμάτων τὰ ὅποια τρώγομεν, δηλ. διὰ τοῦ ὑδρογόνου καὶ τοῦ ἄνθρακος, ἅτινα εἰσέρχονται ἐντὸς μας ὑπὸ τὴν μορφήν ἄρτου, ζυμῶν, ζυμαρικῶν, γλυκυσμάτων καὶ ὄλων τῶν ὠραίων πραγμάτων τὰ ὅποια γνωρίζει νὰ κατασκευάζῃ ὁ ἄνθρωπος μετὰ σάκχαρι, πάχος καὶ ἄλευρον. Εἰς ὅ,τι τρώγομεν ὑπάρχει ὑδρογόνο καὶ ἄνθραξ, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὰ τρία αὐτὰ πράγματα, καὶ εἰς τὸν οἶνον ἐπίσης.

— Εἶνε λοιπὸν καὶ ὁ οἶνος καύσιμος ὕλη;

Ἐννοεῖται. Ἐπειδὴ ὅμως περιέχει πολλὸν νερὸν, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸν ἀνάψωμεν. Ἄλλ' ἐὰν τοῦ ἀφαιρέσωμεν ἓν μέρος αὐτοῦ τοῦ ὕδατος, παράγομεν τὴν βρακὴν, ἣτις ἀνάπτει ἀκριετὰ καλὰ ἐὰν δὲ καὶ ἀπὸ τὴν βρακὴν ἀφαιρέσωμεν ἀκόμη ὕδωρ, παράγομεν τὸ οἶνόπνευμα, τὸ ὁποῖον ἀνάπτει ἀκόμη καλλίτερον, καθὼς γνωρίζεις βέβαια, ἂν σοῦ ἔτυχε ποτὲ νὰ ἴδῃς τὰς μικρὰς ἐκεῖνας μηχανὰς μετὰ τὰς ὁποίας φήνουν τὸν καφὸν ἐντὸς τῶν δωμάτων.

Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι τὸ σῶμά μας εἶνε ἐν εἶδος θερμάστρας, ἣτις καίει ἀδιάκοπα, καὶ δὲν σβύνει εἰμὴ μόνον κατὰ τὴν τελευταίαν μας πνοήν. Ὅχι δὲ μόνον καίει ἀδιάκοπος, ἀλλὰ καὶ διατηρεῖ πάντοτε τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν, ὅσῃν καύσιμον ὕλην καὶ ἂν τῆς δώσωμεν. Θὰ ἀπορήσῃς βέβαια, ὅτι ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός μας δὲν ἀλλάζει ποτὲ, οὔτε κατὰ τὴν γεωγραφίαν σου ὅτι εἰς τὸν τόπον τῶν Ἑσκιμῶν κάμνει τρομερὸν ψῦχος, εἰς τὴν Σενεγάλην δὲ ἀνυπόφορον ζέστην, καὶ ἠξεύρεις κάλλιστα τὴν διαφορὰ ὑπάρχει ὡς πρὸς τὴν θερμοκρασίαν μεταξὺ Ἰανουαρίου καὶ Ἰουλίου.

Μὴ βιάζεσαι ὅμως. Τὸ πρᾶγμα ἔχει μικρὰς τινὰς καὶ ἀσημάντους ἐξαιρέσεις, ἐν γένει ὅμως εἶνε ἀληθὲς καθὼς σοῦ τὸ εἶπα, καὶ ὑπάρχει πρόχειρον τὸ μέτρον, διὰ τοῦ ὁποίου μετρεῖται ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος.

Τὸ μέτρον τοῦτο ὀνομάζεται θερμόμετρον.

Γνωρίζεις, βέβαια, ὅτι τὸν χειμῶνα, ὅταν κάμνῃ πολλὸ ψῦχος, τὸ σῶμά σου συστέλλεται, ἦτοι μαζεύεται καθὼς λέγει ὁ λαὸς, τὸ θέρος δὲ μετὰ τὴν ζέστην διαστέλλεται, ἦτοι ἐκτείνεται καὶ τεντώνεται. Αὐτὴν τὴν ιδιότητα τὴν ἔχουν ὅλα τὰ σώματα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν πρὸ πάντων ὁ ὑδράργυρος. Τὸ θερμόμετρον λοιπὸν σύγκειται ἀπὸ μίαν μικρὰν σφαῖραν, γεμάτην ὑδράργυρον,

καὶ ἀπὸ ἓνα ὑάλινον σωλῆνα πολὺ λεπτόν, ὅστις συγκοινωνεῖ μετὰ τὴν σφαῖραν, καὶ ἐντὸς τοῦ ὀπίου ὁ ὑδράργυρος δύναται νὰ ἀναβοκαταβαίη ἐλευθέρως, νὰ διαστέλλεται δηλαδὴ καὶ νὰ συστέλλεται ἀναλόγως τῆς θερμότητος.

Ἄν τώρα δοκιμάσῃς νὰ κρατήσῃς εἰς τὴν μίαν σου χεῖρα ἐν κομμᾶτι πάγου καὶ νὰ βουτήσῃς τὸ ἄκρον τῆς ἄλλης ἐντὸς ὕδατος τὸ ὁποῖον βράζει, θὰ ἴδῃς ποῖαν μεγάλην διαφορὰν θερμοκρασίας θέλεις ἀπαντήσῃς. Αὐτὴν λοιπὸν τὴν διαφορὰν κατῶρθωσαν νὰ τὴν μετρήσῃ διὰ τοῦ θερμομέτρου μετὰ μεγίστην ἀκρίβειαν καὶ εὐκολίαν. Ἴδου δὲ πῶς.

Πέριξ τῆς σφαίρας τοῦ θερμομέτρου βάζουν τριμμένον πάγον, καὶ ἐνῶ αὐτὸς μὲν λιώνει ὁ δὲ ὑδράργυρος ἐντὸς τοῦ θερμομέτρου καταβαίνει, σημειῶνον ἐν μηδενικῶν εἰς τὸ μέρος ὅπου σταματᾷ ὁ ὑδράργυρος καὶ δὲν καταβαίνει πλέον. Ἐπειτὰ βουτοῦν τὸ θερμόμετρον εἰς βραστὸν νερόν. Ὁ ὑδράργυρος ἀναβαίνει τότε, ἀναβαίνει, καὶ ἐπὶ τέλους σταματᾷ. Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ κάμνουν ἐν ἄλλο σημεῖον, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν δύο σημείων διάστημα τὸ διαιροῦν εἰς ἑκατὸν ἴσα διαστήματα, τουτέστιν εἰς ἑκατὸν βαθμούς. Ἄν ὅμως τὸ θερμόμετρον ἐκτεθῇ εἰς ψῦχος μεγαλείτερον ἀπὸ τὸ ψῦχος τοῦ ἀναλελυμένου πάγου, ὁ ὑδράργυρος θὰ καταβῇ ὑποκάτω τοῦ μηδενικοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ βαθμολογία ἐξακολουθεῖ ἐπίσης καὶ ὑποκάτω τοῦ μηδενικοῦ.

Δι' αὐτοῦ λοιπὸν τοῦ ὄργανου ἐμετρήθη καὶ ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος. Βάλε τὴν σφαῖραν τοῦ θερμομέτρου ἐντὸς τοῦ στόματός σου, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι ὁ ὑδράργυρος θὰ ἀναβῇ, θὰ ἀναβῇ, καὶ θὰ σταματήσῃ εἰς τὸν βαθμὸν 37 ἢ τὸ πολὺ 38. Ἄν τὸν βάλῃς εἰς τὸ στόμα τοῦ πάππου σου θὰ σταματήσῃ ἴσως εἰς τὸν βαθμὸν 36, ἀλλ' ὅχι κατωτέρω. Μεταξὺ τοῦ βαθμοῦ 36 καὶ 38 εἶνε ὅλη ἡ διαφορὰ ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα. Ὅλον δὲ τὸν κόσμον ἂν περιέλθῃς, δὲν θὰ εὕρῃς ἄνθρωπον, ὅστις νὰ ἔχῃ θερμοκρασίαν ὀλιγωτέραν τῶν 36 βαθμῶν ἢ ἀνωτέραν τῶν 38.

Ἐννοεῖς τώρα, ὅτι πολὺ φυσικῶς εἴμεθα θερμοὶ, ἀφοῦ ἔχομεν ἐντὸς μας πῦρ, καὶ τὸ τρέφομεν ἀδιάκοπος διὰ τοῦ φαγητοῦ. Δι' αὐτὸ δὲ τὸν χειμῶνα τρώγομεν περισσότερον παρὰ τὸ καλοκαίρι, καὶ ἔχομεν περισσότεραν ὄρεξιν—διότι ἔχομεν ἀνάγκην καὶ περισσότερας θερμότητος—καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐπίσης οἱ ἄνθρωποι τῶν θερμῶν κλιμάτων τρώγουσι πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς κατοικοῦς τῶν ψυχρῶν τόπων.

Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε, ὅτι ὅσον πολὺ καὶ ἂν φάγωμεν, ὅσῃν δηλαδὴ καύσιμον ὕλην καὶ ἂν δώσωμεν εἰς τὸ αἷμά μας, ἡ θερμότης τοῦ σώματός μας δὲν αὐξάνει. Ἡ θερμάστρα μας, βλέπεις, εἶνε νοημονεστέρα ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ καίει

τόσον μόνον ὑδρογόνο καὶ ἄνθρακα, ὅσον τῆς χρειάζεται.

— Τί γίνεται τὸ ἐπίλοιπον; θὰ μ' ἐρωτήσῃς βέβαια.

Τὸ ἐπίλοιπον, κυρία μου, σαφάνεται ἀπὸ τὸ αἷμα, καὶ ἐναποτίθεται εἰς τὸ ἥπαρ, τὸ ὁποῖον τὸ μεταχειρίζεται διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς χολῆς. Ὅσον λοιπὸν ὑδρογόνο καὶ ὅσος ἄνθραξ περισσεύουν ἄχρηστα εἰς τὸ αἷμα, γίνονται χολή. Διὰ τοῦτο δὲ οἱ μεγάλοι γαργάδες, οἵτινες δίδουν περισσότερον ὑδρογόνο καὶ ἄνθρακα εἰς τὴν θερμάστραν των, παρ' ὅσον χρειάζεται, κουρᾶζουν παραπολὺ τὸ ἥπαρ των, καὶ ἀποκτοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἥπατικά νοσήματα.

Τὸ αἷμα ὅμως ἔχει καὶ ἄλλο μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπαλλάττεται ἀπὸ τὸ περισσεῦον ὑδρογόνο καὶ τὸν περισσεύοντα ἄνθρακα. Ἀποταμιεύει τὸ περισσεῦμα, καθὼς ἀποταμιεύουν οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι τὰ περισσεύματά των διὰ τὰς μελλούσας ἐνδεχομένης ἀνάγκας των. Τὸ ἀποταμιεῦμα δὲ αὐτὸ εἶνε τὸ πάχος μας. Ὅτι δὲ τὸ πάχος αὐτὸ, ἦτοι τὸ ἄλειμμα ἢ ξύγγι τῶν ζώων, καθὼς λέγει ὁ λαὸς, εἶνε ἀποταμιεῦμα ἄνθρακος καὶ ὑδρογόνου, δηλαδὴ καύσιμος ὕλη κατ' ἐξοχήν, ἀρκεῖ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξῃ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀπὸ τὸ ἄλειμμα αὐτὸ κατασκευάζονται κηρία, τὰ ὅποια καίουν λαμπρότατα.

Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι ἡ θαυμασία αὐτὴ θερμάστρα, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἐντὸς μας, καίει τόσῃν μόνον καύσιμον ὕλην, ὅση τῆς χρειάζεται. Πρέπει ὅμως νὰ μάθῃς τώρα, ὅτι εἶνε σπουδαίωτατον πρᾶγμα τὸ νὰ ἔχῃ ἡ θερμάστρα μας αὐτὴ ἀκριετὴν πάντοτε καύσιμον ὕλην, καὶ ὅτι τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν εἶνε μόνον ζήτημα ψύχους ἢ θερμότητος διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου.

Περὶ τούτου τὴν ἄλλην ἐβδομάδα.

Ἐπιτελεῖται.

ΛΙΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΑΠΟΔΗΜΙΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΟΝ

Συνήθεια καὶ τέλος· ἰδί σελ. 307.

Θ'

Διὰ τριῶν ὁδῶν προχωροῦμεν πρὸς τὴν ἀρκτικήν λεκάνην. Ἀρκτικῶς μὲν τῆς Εὐρώπης διὰ τῶν θαλάσσων τοῦ Σπίτζβεργ, δυτικῶς δὲ διὰ τῶν τοῦ Γρόνλανδ, διὰ τοῦ πορθμοῦ Σμιθ καὶ διὰ τῆς θαλάσσης Βαρφὸν καὶ μεταξὺ Ἀμερικῆς καὶ Ἀσίας διὰ τοῦ πορθμοῦ Βέχριν. Ἐνῶ δὲ οἱ αὐστριακοὶ προέβαινον διὰ τῆς πρώτης, αἱ δύο ἄλλαι ἐξηρευῶντο ἐπίσης. Ἡ διὰ τοῦ πορθμοῦ Βέχριν, ἦτοι ἡ τοῦ Γουστάβου Λαμβέρ ἐξητάζετο ὑπὸ τοῦ φίλου ἄμα δὲ καὶ συντρόφου καὶ διαδόχου του κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ σχεδίου, τοῦ Ὀκταβίου Παβί, ὃν τινα

σφαῖρα πρῶσιμὴ ἐπλήρωσεν εἰς Buzenval, ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκδρομὴν πρὸ πολλοῦ παρασκευασθεῖσαν καὶ διευκολυνθεῖσαν δι' ἐπιχορηγήσεως ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων δοθέντων ὑπὸ τῆς Βουλῆς. Ὁ Ὀκταβίος Παβί, ἀνὴρ ἔχων ἱκανότητα καὶ ἀξίαν, ἐξηκολούθησε τὸ σχέδιον ἀλλὰ τροπολογήσας αὐτό. Ἐτήρησε μὲν τὸ μέρος τῆς ἀναχωρήσεως, ἀλλὰ ἐξελέξατο ἄλλα μέσα ἐνεργείας, παράδειγμα ἔχων τὴν πείραν τοῦ πλοιάρχου Wrangel. Ἄντι νὰ μεταχειρισθῇ τὸ βαρὺ πλοῖον τὸ ναυπηγηθὲν ὑπὸ Γουστάβου Λαμβέρ, ἐπενόησε σύστημα σχεδίας ἐπιτηδείας νὰ ἐξολισθαίη ἐπὶ τοῦ πάγου ἄμα δὲ καὶ νὰ πλῆθῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Κατεσκεύασεν αὐτὴν εἰς Πετροπαυλόσκυ ἐν τῇ Ἀλάσκῃ καὶ ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἀρκωτήριον Γιακάν ἀπέναντι τῆς γῆς Wrangel διὰ τε ζητᾶς πρὸς τὴν Σιβηρικὴν ἄκρην καὶ διὰ θαλάσσης τρεπόμενος περὶ τὸ ἀνατολικὸν ἀρκωτήριον. Ἐνταῦθα ἐμελλε νὰ συνέλθωσιν οἱ συνοδοιπόροι καὶ νὰ ἐτοιμασθῶσι. Τὸ πλήρωμα δὲ θὰ συνέκειτο ἐκ τριῶν Καμψκλάδων καὶ πέντε ναυτῶν συνειθισμένων εἰς τοὺς ἀρκτικούς διάπλους. Καθὼς δὲ ὁ Γουστάβος Λαμβέρ καὶ ὁ διδάκτωρ Πέττερμαν, οὕτω καὶ ὁ Ὀκταβίος Παβί νομίζει τὸ πολικὸν κέντρον περιζωσμένον ὑπὸ θαλάσσης ἀνοικτῆς, περιζωσμένης καὶ αὐτῆς ὑπὸ πολικῶν πάγων ἢ δυσκολία δὲ συνίστατο μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν διάβασιν τοῦ φραγμοῦ τούτου τῶν πάγων. Ἄλλ' ἵνα ἐπιτύχῃ, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἑκατὸν τάρανδους διὰ δύο σκοπούς· πρῶτον μὲν ἵνα ἐλκῶσι καὶ δευτέρον ἵνα χρησιμεύσωσι πρὸς τροφήν πρὸς τοῦτους δὲ καὶ πεντήκοντα κύνας. Τὸν Μάιον τοῦ 1872 ὑπέβαλε τὸ σύστημα καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ εἰς τὴν ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἐκείθεν δὲ ἀνεχώρησεν ἐπὶ τοῦ πλοίου Γιοσκάμα ἵνα ὑπάγῃ εἰς Πετροπαυλόσκυ, ὅπου ἐμελλον νὰ γίνωσιν αἱ τελευταῖαι προετοιμασίαι. Ἐκτοσε οὐδεμίαν εἶδησιν ἔχομεν, οὔτε αὐτοῦ, οὔτε τῆς συνοδίας, ἣτις ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ πορθμοῦ Σμιθ εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Ἡ ὁδὸς τῆς θαλάσσης Βαρφὸν ἐξηρευνηθῆ ὑπὸ συνοδίας Ἀμερικανῶν, κυβερνομένης ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Χὼλ, ἣτις, ὀλιγώτερον εὐτυχῆς τῆς Γερμανίας καὶ τῆς τοῦ Τέγγεωφ, ἐγένετο γνωστὴ ἕνεκα τῆς μεγίστης αὐτῆς συμφορᾶς.

Ὁ Χὼλ, χαρακτικῆς ὢν ἐν τῇ πόλει Κιγκιννάτη, ἠσθάνετο ἑαυτὸν καταρλεγομένον ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ πλεύσῃ πρὸς ἄρκτον, καθόσον ἀνεγίνωσκε τὴν διήγησιν τῆς ἐκδρομῆς τοῦ Γρίνβελ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Φραγκλίνου. Δέκα ἔτη ἐμελέτα τὰ περὶ τῶν χωρῶν ἐκεῖνων καθὼς καὶ τὰ περὶ τῶν μέσων τῆς ἐκεῖ μεταβάσεως· εἶτα μαθὼν τὴν ἀποδημίαν τοῦ Μὰκ Κλίντοχ, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ κατόπι αὐτῆς. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐπιβᾶς εἰς πλοῖον φαλαινοθηρῶν, ἀπέβη εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τοῦ πορθμοῦ Δαυὶς μετὰ μίαν

λέμβου και με έλκυθρα. Άλλ' άπολεσθείσης τής λέμβου δέν κατώρθωσε μέν νά εκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του, εξηρέυνησεν όμως τήν χώραν και εύρε τὰ ίχνη τοῦ Φροβίχερ, πρὸ τριῶν εκατονταετηρίδων άποδημάσαντος. Έπανελθὼν δὲ εἰς Ἄμερικὴν τὸ 1862, ανεχώρησεν ἐκ νέου τὸ 1864 μετὰ δύο Ἑσκιμῶν, οἵτινες εἶχον συνοδεύσει αὐτὸν και πρότερον, και ἐπὶ πέντε ἔτη εξηρέυνησε τὸν κόλπον Οὐδσον. Ζῶν άδιακόπως μετὰ τῶν Ἑσκιμῶν παρεδέχθη και τὰ ἦθη και τήν γλώσσαν και τὰ ἔθιμα αὐτῶν, και προητοιμάζετο διὰ τήν μεγάλην άποδημίαν ἣτις ἦτο ὁ κύριος αὐτοῦ σκοπός. Περιῆλθε τότε τήν Ἄμερικὴν, δεικνύων τήν μικρὰν Ἑσκιμῶικὴν οἰκογένειάν του, κάμων άναγνώσματα, διαδίδων τοὺς σκοπούς του και ύποβάλλων άναφοράς εἰς τήν κυβέρνησιν ὅπως τύχη συνδρομῆς. Μετὰ πολὺς δὲ ἐνεργείας και ἀηδίας κατώρθωσε νά παραχωρήσωσιν αὐτῷ ἄχρηστον πλοῖον, τὸν *Hó-laric*.

Ὁ Χῶλ ἐσκόπει ν' αναχωρήσῃ ἐκ τοῦ χειμερινοῦ σταθμοῦ εἰς τὸν πόλον, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ πέντε ἔλκυθρα, συρόμενα ἕκαστον ἐκ δώδεκα ἢ δεκαπέντε κυνῶν και ὀδηγούμενα ὑπὸ δύο ἀνδρῶν, και ὅσα ἐφόδια ἦτο δυνατόν νά χωρήσωσι, τὸ δὲ ταξίδιον διηρεῖτο εἰς πέντε μεγάλους σταθμούς. Καὶ κατὰ μὲν πρῶτον οἱ ὀδοιπόροι ἔπρεπε νά καταναλώσωσι τὰ ἐφόδια τοῦ ἐνὸς μόνον ἔλκυθρου, ὅτε δὲ τὰ ἐφόδια ταῦτα θά ἔμενον διπλάσια τῆς ποσότητος τῆς ἀναγκαίας εἰς διατροφήν τοῦ πληρώματος μέγχι τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς τὸ πλοῖον, ἔπρεπε νά διαιρηθῶσιν εἰς δύο· και τὸ μὲν ἓν μέρος νά παραχωρῆθῇ εἰς τόπον εὐδιάκριτον, τὸ δὲ νά φυλαχθῇ διὰ τὸ μέρος τοῦ πληρώματος τὸ ὅποιον θά ἐπανήρχετο ἄμεσως εἰς τὸν χειμερινὸν σταθμὸν μετὰ τὸ μὴ χρῆσιμον πλέον ἔλκυθρον. Τότε οἱ λοιποὶ θά ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον καταναλίσκοντες κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ περιεχόμενον ἐκάστου ἔλκυθρου ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, και φροντίζοντες νά φυλάττωσιν ἐκάστοτε πλὴν τῆς ποσότητος τῆς ἀναγκαίας διὰ τήν ἐπιστροφήν τοῦ πληρώματος και μέρος ἶσον προωρισμένον εἰς συγκρότησιν παρακαταθήκης. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον τὸ τελευταῖον ἔλκυθρον θά ἐφθανε μόνον εἰς τὸν πόλον μετὰ τῶν δύο ὀδηγῶν τῶν ὁποίων τήν ἐπάνοδον θά ἐξησφάλιζον αἱ τέσσαρες παραχωρήσεια παρακαταθήκαι. Εἰς τὸ εὐφυές τοῦτο σχέδιον προσθετέα και ἡ εὐφυστάτη συγκρότησις τοῦ πληρώματος, περιλαμβάνοντος τὸν Οὐίλλιαμ Μόρτον, σύντροφον τοῦ Κάν, τὸν ἀνακαλύψαντα τήν ἐλευθέραν θάλασσαν τοῦ πόλου πρὸς τήν ἄκραν τοῦ ἰσθμοῦ Κένεά, διαφόρους ἄλλους ναύτας διαπρέποντας ἐπὶ γενναίῳτητι και ἀξίᾳ, τέλος δλόκληρον οἰκογένειαν Ἑσκιμῶν προωρισμένων νά προμηθεύωσιν εἰς τὸ πλῆρωμα κρέας νεωπόν. Ἐλήφθη δὲ

και τελευταῖον μέτρον φρονιμώτατον. Ὁ Φραγκλίνος εἶχεν άπολεσθῇ διότι δὲν ἐδόθη ἐγκαίρως εἶδησις τοῦ ναυαγίου του και μάλιστα διότι ἠγνούσιν ποῦ νά διευθύνωσι βοηθήματα. Καὶ ἵνα άποφύγῃ τὸ ἄτοπον τοῦτο ὁ Χῶλ, ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολλοὺς χαλκίους κυλίνδρους ὧν ἓνα ἔβριπτε καθ' ἐκάστην εἰς τήν θάλασσαν περιέχοντα τήν σημείωσιν τῆς ἀκριβοῦς θέσεως τοῦ πλοίου καθὼς και τῆς θέσεως τοῦ πληρώματος. Πρὸς τοῦτοις ἔπρεπε νά παραχῶσῃ κατὰ τήν εἰσοδὸν τοῦ πορθμοῦ Jones εἰς τόπον ὠρισμένον, πληροφορίας περὶ τοῦ δρόμου τὸν ὅποιον ἔμελλε νά διατρέξῃ ὀριστικῶς.

Τὸ άποθησόμενον όμως ἀπέδειξεν ὅτι εἰς τὰ τοιαύτης φύσεως ταξίδια τὸ ἀπρόοπτον και ἡ τύχη ματαιοῦνται πολλάκις τὰ λησθέντα μέτρα και ὅτι ὑπάρχουσι κίνδυνοι τοὺς ὁποίους δὲν δύναται νά προλάβῃ ἡ ἀνθρωπίνη πρόνοια.

Τὴν 29 Ἰουνίου 1874 ὁ *Hó-laric* ανεχώρησεν ἐκ Νεοβοράκου φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τήν σημαίαν τήν ὁποίαν ὁ Μόρτον και ὁ Ἄγε εἶχον ἀνυψώσει δις ἐπὶ τῶν παραλλίων τῆς πολιτικῆς θαλάσσης. Τὴν 21 τοῦ ἐρχομένου Αὐγούστου ἐλήφθη τελευταία ἐπιστολὴ παρὰ τοῦ Χῶλ, λέγουσα ὅτι τὰ πάντα ἐγένοντο ἕως τότε κατ' εὐχὴν και ὅτι ἠτοιμάζοντο νά εἰσχωρήσωσιν εἰς μέρη ἀκατοίκητα μετ' αὐτὴν δὲ δύο ἔτη παρήλθον χωρὶς νά μάθωσι τι περὶ τῶν άποδημητῶν. Τὴν 30 Ἀπριλίου 1873 εἰς τὸν κόλπον Robert-de-Terre-Neuve τὸ Ἀγγλικὸν πλοῖον *Τίγρις* προσέκρουσεν εἰς πάγον ἐφ' οὗ ἦσαν δέκα Εὐρωπαῖοι και ἑννέα Ἑσκιμῶοι, ὧν δύο γυναῖκες και πέντε παιδιά, και δεκαεννέα ἄλλοι κάτισχοι και ἐξηνηλημένοι. Οὗτοι ἔμενον ἐξ ἔλου τοῦ πληρώματος τοῦ *Hó-laric*. Ὁ *Hó-laric*, ὅστις κατὰ πρῶτον ἔμελλε νά εἰσέλθῃ εἰς τὸ στενὸν τοῦ Jones, παρακλυθεῖς ὑπὸ τῶν πάγων ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του πρὸς βορρᾶν ἀναβαίνων τὸν πορθμὸν Σμιθ, ὅπως εἶχον πράξει πρὸ αὐτοῦ ὁ Κάν και ὁ Ἄγε. Ἐπροχώρησαν δὲ σπουδαίως πρὸς βορρᾶν και τὴν 1 Σεπτεμβρίου ἦσαν εἰς 82°, 16' τοῦ πλάτους, εἰς τὸ ἀνώτατον δηλαδὴ σημεῖον εἰς τὸ ὅποιον εἶχον φθάσει ἕως τότε μετὰ τὰ ἰστία. Ναὶ μὲν ὁ Πάρρς τὸ 1827 εἶχε φθάσει εἰς 82°, 45', ἀλλὰ δι' ἔλκυομένης λέμβου πολλάκις ἐπὶ τοῦ πάγου. Ἐπειδὴ δὲ ἐπλησίαζεν ὁ χειμὼν ἐνόμισαν φρόνιμον νά ὀπισθοδρομήσωσι και νά διαχειμάσωσιν εἰς τὸν ὀνομασθέντα ὄρμον τοῦ *Hó-laric* 81°, 38' πλάτους. Ὁ Χῶλ ἐπεχείρησε τότε νά ὑπάγῃ πρὸς τὸν πόλον ἐπὶ ἔλκυθρου, ἀλλ' ἀσθενήσας ἐπανῆλθε μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν ὄρμον *Hó-laric* και ἀπέθανε τὴν 8 Νοεμβρίου· και οὕτως ὁ θάνατος τοῦ διευθυντοῦ ἔφερον εἰς πέρας τήν άποδημίαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐξέρχεται τις τῶν πάγων τοῦ πόλου ὅπως θέλῃ, τὸ πλοῖον δὲν ἀνέλαβε τήν ἐλευθερίαν τῶν κινήσεών του εἰμὴ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1872.

Τότε διευθύνθη πρὸς μεσημβρίαν· οἱ σωροὶ τῶν πάγων μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκετο πολλάκις ἐκινδύνευσαν νά συντριψῶσιν αὐτὸ, και τὴν 15 Ὀκτωβρίου, ἐνῶ ἐπλησίαζον εἰς τὸν ὄρμον Βαρφέν, ἐξηγήθη τρικυμία τοσοῦτον τρομερὰ, ὅτε πάντες ἐνόμισαν ὅτι θά καταποντιθῶσιν ἄμεσως· ἐπεχείρησαν νά μεταφέρωσι τὰ ἐφόδια ἐπὶ μεγίστου πάγου ἐγγιζόντος τὸ πλοῖον. Ἄλλὰ διακούσης τῆς ἐργασίας ὁ πάγος συνετρίβη πολλοῦ, τὰ σχοινία ἐκόπησαν και τὸ ταλαιπώρον πλοῖον παραφερόμενον ὑπὸ τῆς τρικυμίας ἀπωλέσθη εἰς τὰ σκότη. Δεκαεξὶ ἄνθρωποι, τὸ ἡμισυ περίπου τῶν άποδημητῶν, εὐρίσκοντο τότε ἐπὶ τοῦ πλοίου περὶ ὧν οὐδεμία πληροφορία ἐλήφθη ἕκτοτε. Ἐπὶ τοῦ πάγου εὐρίσκοντο 18 ψυχαί, ὧν δύο γυναῖκες Ἑσκιμῶων και πέντε παιδιά, οἵτινες ἔμειναν διαρκῶς ἐπὶ τοῦ κυμαινόμενου πάγου ἀπὸ Ὀκτωβρίου μέχρις Ἀπριλίου. Πολλοὶ και μάταιοι κόποι κατεβλήθησαν ὅπως φθάσωσιν εἰς τὴν ξηρὰν. Ἐκτίσαν καλύβας ἐκ χύλων και ὅτε ἐτελείωσαν αἱ τροφαὶ τῶν συνέλαβον πτηνὰ, ἄρκτους και φώκας. Εὐκόλον δὲ νά συμπεράνωμεν τὰ βασανιστήρια τῆς πείνης και τοῦ ψύχους εἰς τὰ ὁποῖα ὑπέπεσαν οἱ ταλαιπώροι ἐκεῖνοι ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ. Ὁ ὄγκος οὗτος τοῦ πάγου κατ' ἀρχὰς εἶχε πέντε μιλίων περιφέρειαν, μικρὸν όμως κατὰ μικρὸν ὀλιγώστευσε και ἐπὶ τέλους ἔμεινε μόνον ἐξήκοντα μέτρων διάμετρος. Τὴν πρῶτην Ἀπριλίου, φοβόμενοι μὴ καταποντισθῶσιν, ἐπέβησαν εἰς τὰς λέμβους, ἀφέντες τὰς ἐπὶ τοῦ πάγου θέσεις, ἐπλανήθησαν δὲ δλόκληρον μῆνα συγκρουόμενοι περὶ τοὺς πάγους και ἀκαταπαύστως ἀπειλούμενοι ὑπὸ τοῦ ψύχους και τῶν τρικυμιῶν, ὅτε τὴν 30 Ἀπριλίου ἀπήντησαν τὴν *Τίγριδα*, τὴν σώσασαν αὐτοὺς ἀπὸ βεβαίου θανάτου ἀφοῦ κατέτριψαν 197 ἡμέρας ἐπὶ τοῦ κυμαινόμενου πάγου χωρὶς κανεὶς νά πάθῃ ἐκ τῶν τοσοῦτων ταλαιπωριῶν. Καὶ όμως ἡ ἐπιστῆμη ὠφελήθη ἀπὸ τῆς άτυχοῦς ταύτης άποδημίας, καθόσον περὶ τὰ ἀφρονιμικὰ, μετεωρολογικὰ και μαγνητικὰ φαινόμενα ἐγένοντο πολλὰ και ἀκριβεῖς παρατηρήσεις. Τὸ πλοῖον περιεῖχε δείγματα ζύλων συναχθέντων εἰς τὸν ὄρμον *Hó-laric*, καστανάς, μέλις, και ἐλάτης. Εἶδον ἀναριθμήτους διάττοντας ἀστέρους, παρετήρησαν τὸ ὕψος τῶν παλιφόριων και τὴν ὑπαρξὴν ὑποθαλασσίου βεύματος πρὸς νότον. Ἡ θερμοκρασία ὑπῆρξε περιεργος· τὸν μὲν χειμῶνα εἶναι γλυκύτερα ἢ ὅσον ὑπέθετον· τὸ δὲ θέρος καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς χώρας δὲν ἐφαίνοντο πλέον οὔτε πάγοι οὔτε χιόνες εἰμὴ κατὰ τινὰ μέρη ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν βράχων. Τὴν ὥραν ταύτην τοῦ χρόνου ἡ γῆ σκεπάσεται ὑπὸ χλόης και φυτῶν ἀρκτικῶν, ἐχόντων ἄνθη περικαλλέστατα μὲν, πάντη όμως ἄσπρα· εἶχε δὲ και ἀπειρίαν ζῶων, οἶον βοῶν, λύκων, ἄλωπέκων, χηνῶν και ἄλλων θαλασσίων πτηνῶν.

Πτηνὰ δὲ τῆς γῆς ὑπάρχουσι μόνον πέρδικες· εἰς τὴν θάλασσαν φαίνονται ὀλίγοι ἰχθεῖς, πολλὰ δὲ καρύδες, πολυπόδες και μέγας ἀριθμὸς φωκῶν· ἐπὶ τέλους εὐρίσκονται πολυάριθμοι χρυσκαλλίδες, μυταί, μέλισσαι, ἔντομα· και μάλιστα κώνωπες.

Αἱ δὲ γεωγραφικαὶ ἔρευναι ὑπῆρξαν αἱ ἐξῆς· ἡ ἀνοικτὴ πολικὴ θάλασσα τὴν ὁποίαν κατέδειξαν ὁ Ἄγε και ὁ Κάν εἶναι μακρότατος πορθμὸς· οἱ ναυσιπόροι ἀνέβησαν εἰς τὸ Repulse-Harbour, τὸ ἀκρότατον μέρος τῆς ἐκδρομῆς αὐτῶν, ἐπὶ ὕψους 500 μέτρων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶδον τὰς γαίας διευθυνομένας πρὸς τὸ ἀνατολικόβορειον και ἐκεῖθεν πρὸς τὸ νοτιανατολικόν. Πρὸς τὴν δυτικὴν δὲ παραλίαν ἡ γῆ διευθύνετο πρὸς βορρᾶν ὅσον ἐβλεπεν ὁ ὀφθαλμὸς και ἐφαίνετο ἀπολήγουσα εἰς ἀκρωτήριον κείμενον εἰς τὸν 84^{ον} βαθμόν. Ἐνκαθάρξαι δὲ τινι ἡμέρᾳ παρετήρησαν ἐκεῖθεν τῆς γῆς ταύτης γραμμὴν φωτοβόλον κυκλοτεροῦς σχήματος, ἣτις πιθανὸν νά ἦτο ἡ ἐλευθέρα ἐκεῖνη θάλασσα τὴν ὁποίαν παρεδέχθησαν τόσοι γεωγράφοι, περὶ ἧς όμως δὲν ἔχομεν ἐτι θετικὰς εἰδήσεις.

Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ ἐξ ἄλλαι άποδημῖαι σουηδικαὶ ἐγένοντο ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τοῦ Κ. Νερδίνσκελς, τοῦ ἀδαμάστου περιηγητοῦ τῆς Ἄρκτου. Οἱ πάγοι ἀπέφραξαν ἐνώπιον αὐτῶν τὸν δρόμον τοῦ πόλου, ἀλλὰ αἱ διαχειμασίαι αὐτῶν ὠφέλησαν τὴν ἐπιστῆμην· και αὐτὰ τὰ θηρευτικὰ τῶν φαλινῶν πλοῖα ἐχορήγησαν χρῆσιμους πληροφορίας περὶ τοῦ γεωμετρικοῦ σχήματος τῆς χώρας ταύτης. Ἐν τῶν πλοίων τούτων ἀνεκάλυψε τὴν καλύβην τὴν ὁποίαν κατεσκεύασεν ἐκ ξύλου τῷ 1695 ὁ Βαρέντς και οἱ σύντροφοὶ του, ὧν τὸ πλοῖον εἶχε συντριβῆ ἀπὸ τοὺς πάγους, δι' 8 και εἶχον βιασθῆ νά διατρίψωσιν εἰς τὴν Νέαν Ζέμβλην. Τοσοῦτον δὲ διετηρεῖτο καλῶς ἡ καλύβη αὕτη, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι κατεσκευάσθη τὴν προτεραιάν. Εὐρον δὲ ἐκεῖ δλόκληρον συλλογὴν ναυτικῶν ἐργαλείων τοῦ 15^{του} αἰῶνος, βιβλία τινὰ και τὸν αὐλὸν τοῦ Βαρέντς.

Ἐξ ὅσων εἴπομεν συμφώνως πρὸς τὰ συμπεράσματα τῶν ἀνερευνητῶν, ἂν και αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἀναγγέλλουσιν ἐτι σήμερον νέαν άποδημίαν πρὸς τὸν ἀρκτικὸν πόλον, συμπεραίνομεν ὅτι ἡ πρὸς τὴν ἐλευθέραν θάλασσαν τοῦ πόλου προσέγγισις διὰ θαλάσσης εἶναι ἀδύνατος, ἐνόσω τοῦλάχιστον δὲν μεταβληθῇ ἡ φυσικὴ κατάστασις τῆς ἡμετέρας σφαίρας. Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος ὅπως φθάσωμεν ἐκεῖ θά ἦτο ὁ ἐπινοηθεῖς ὑπὸ τοῦ Halle, ἀλλὰ πολὺ εὐρύτερος και μὲ πολλὴ περισσώτερη μέσασ· ὅπως νικηθῶσι τὰ στοιχεῖα· τὸ χιλιεστὸν μέρος τοῦ αἵματος και τοῦ χρυσοῦ τοῦ χυθέντος εἰς τὸν πόλεμον τοῦ 1870 ἤθελε διαλύσει τὸ ἐπιστημονικὸν τοῦτο πρόβλημα.

Οἱ ἀτρόμητοι ναυτιπόροι τοῦ Τέγεωφ ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν δοκιμὴν. Ἄλλα καὶ ἡ Ἀγγλία, αἰσχυρομένη διὰ τὴν μακρὰν ἀπραξίαν τῆς, φαίνεται ἐτοιμὴ νὰ διατρέξῃ ἐκ νέου τὰς θαλάσσας εἰς τὰς ὁποίας πολλάκις ἐκυμάτισεν ἡ σημαία τῆς. Ἴδου δὲ καὶ τὸ σχέδιόν τῆς· νὰ ἀναβῇ διὰ τοῦ ὄρου Βαφρὸν τὸν πορθμὸν τοῦ Σμῖθ καὶ τὸ στενὸν τοῦ Τένεδου μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ἐφθασαν ὁ Χώλ καὶ ὁ Ἄγρε· νὰ παρακολουθήσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον τὴν δυτικὴν παραλίαν τοῦ Γρόενλανδ ἀφίοντες κατὰ διαστήματα πλοῖα χάριν βοήθειας, νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸ σχῆμα τῆς ἀπεράντου ταύτης χερσονήσου, νὰ ἴδωσι ποῦ καταλήγει, νὰ παρατηρήσωσι τὴν φύσιν τῆς πολιτικῆς λεκάνης καὶ νὰ ζητήσωσι τὸν τρόπον τῆς διαβάσεως τοῦ ἄξονος. Πρέπει δὲ νὰ υπερθαυμάσωμεν τοὺς γενναίους αὐτοὺς ἄνδρας, τοὺς ἀφωσιωμένους εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ὑποβαλλομένους εἰς δοκιμασίας καὶ ταλαιπωρίας βεβαίας καὶ γνωστὰς ἤδη.

L. ROZIER.

Ἡ ΜΥΪΑ

Ἐκ τῶν τοῦ Εὐγενίου Μουτόν.

ΟΡΙΣΜΟΣ

Πλάσμα ἐλαφρὸν ὡς ὁ ἄνεμος, ταχὺ ὡς ὁ λογισμὸς, διαβατικὸν ὡς τὸ νέφος, παριστάμενον εἰς πάσας ἡμῶν τὰς πράξεις καὶ αὐτὰς τὰς μᾶλλον μυϊκὰς· πανταχοῦ παρὸν, ἔν τε τῇ καλύβῃ τοῦ πένητος καὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως· ἀχώριστος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἀκολουθεῖ εἰς ὅλα τὰ κλίματα καὶ πάσας τῆς γῆς τὰς ζώνας· συνιππεύον μετὰ τοῦ στρατιώτου, συνοχούμενον μετὰ τοῦ ὀδοιπόρου, συμπλέον μετὰ τοῦ ναύτου· ἄθυρμα τοῦ παιδίου, ἐνόχλησις τοῦ ἀνδρός, εἰδωλὸν τοῦ βραχυμᾶνος, λεία τοῦ πτηνοῦ· σύντροφος πάντοτε διωκόμενος καὶ πάντοτε ἐπιστρέφων· ἐφήμερος ὡς ἡμεῖς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐνόων διηνεκὸς τὴν πρόσκαιρον αὐτοῦ ὑπαρξίν τῇ ἡμετέρᾳ, δημοτράπεζος, συμπότης σύνευνος καὶ ἀντερραστῆς ἡμῶν· ἔχων σκῆνωμα τὸν οἶκον τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως τὸ πτηνὸν τὸ φύλλωμα τοῦ δάσους, καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν παρ' αὐτοῦ ἀφαιρῶν, ἀλλ' ἀρκούμενος εἰς ἀκτίνα ἡλίου εἰσδύουσαν διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ ἢ ψυχίον καταπίπτον ἐν τῆς τραπέζης. Τὸ ἀθῶον τοῦτο ὄν, τὸ ὅποιον οὐδένα ποτὲ ἔβλαψε καὶ τοῖς ὑπὸ πάντων ἀσπλάγγχως καταδιώκεται, ἡ μυΐα, εὔρε παρ' ἡμῖν συνήγορον καὶ ἱστοριογράφον.

Προσέλθετε ἄκακα πλάσματα, πετᾶτε ἀμέριμνα περὶ ἐμέ· περιπατεῖτε ἐπὶ τοῦ χάρτου μου καὶ ἔρπετε ἀπὸ τοῦ καλάμου εἰς τοὺς δακτύ-

λους μου· ἐκμυζᾶτε ἀφόβως διὰ τῆς προβοσκίδος πᾶν θρεπτικὸν ψυχίον ἀρκοῦν εἰς τὴν γνωστὴν ὑμῶν λιτότητα, καὶ ἐνῶ ὑπερασπίζω ὑμᾶς κατὰ τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων, εὐφραίνετε τὸν γέροντα φίλον σας, περιβομβοῦντα εἰς τὰ ὠτά του τὸ ἄσμα ὑπερ σᾶς ἐδίδασκεν ὁ Πλάστης.

Ὁ χαρακτὴρ τῆς μυΐας εἶναι εὐθυμος, ζωηρὸς, ὀξύς, ἰδιότροπος, ἀφροντής, ἄβουλος καὶ ἀπρονόητος. Παρ' αὐτῆς δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν βαθύτητα αἰσθημάτων, μακρὰς ἀναμνήσεις, πίστιν καὶ ἐπιμονήν. Ἄλλ' ἂν ἀγαπᾶς τοὺς ἀμερίμνους ἐκείνους τυχοδιώκτας, οἵτινες ἐγείρονται τὸ πρωὶ χωρὶς νὰ φροντίζωσι ποῦ θέλουσι κοιμηθῆ τὸ ἔσπερας, τοὺς εἰς μόνην τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν ὑπακούοντας καὶ μόνας τὰς κλίσεις των ἀκολουθοῦντας, τοὺς οὐδὲν ἄλλο θηρεύοντας πλὴν μόνης τῆς ἡδονῆς, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸ μέλλον· ἂν σὲ τέρπη τὸ θέαμα τῆς ἀκαθέρτου εὐθυμίας, τῆς ἀεικινήτου χαρᾶς, τοῦ πτερυγίζοντος ἔρωτος, παρατῆρει τὰς μυΐας καὶ πάντα ταῦτα θέλεις εὐρεῖ παρ' αὐταῖς.

Ἡ μυΐα πλὴν τούτων κοσμεῖται καὶ ὑπὸ ὄντως σπανίου προτερήματος, τῆς ἐξόχου καθαριότητος. Ἄνὰ πᾶσαν στιγμὴν βλέπομεν αὐτὴν σταματῶσαν, καὶ κύπτουσαν ἢ ὀρθομένην, ἵνα πλύνῃ τὰς χεῖράς τῆς μετὰ προσοχῆς. Ἀφοῦ καθάρσῃ αὐτὰς, λειαίνει τὴν κόμην, διευθετεῖ τοὺς ἑοστρύχους καὶ τρίβει τὸν τράχηλον αὐτῆς. Μετὰ ταῦτα πλύνει τοὺς πόδας, σπογγίζει τὰς πτέρυγας ἄνωθεν καὶ ὑποκάτω καὶ σμῆχει τὰς πλευράς τῆς. Τὴν διακόσμησιν ταύτην ἐπαναλαμβάνει δις καὶ τρίς ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, διότι εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς διατήρησιν τῆς λειότητος ἐκείνης τῶν μελῶν, δι' ἧς κατορθώνει νὰ ἐλισθαίνῃ εἰς τὸν ἀέρα, καὶ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ βαρύνοντος τὴν πτήσιν τῆς κονιορτοῦ. Τοιοῦτος εἶναι ὁ σκοπὸς τῶν χειρονομιῶν τῆς μυΐας, ὅπως δὲ ἀβάσιμος ἡ γνώμη τῶν πιεσούντων ὅτι αὐτὴ, ὡς αἰετὸς μὲν τρίβει τοὺς ἐμπροσθίους πόδας, ἐκφράζει οὕτω τὴν χαρὰν τῆς, ὡς αἰετὸς δὲ τοὺς ὀπίσθιους, προγυμνάζεται εἰς τὸ ἄλμα. Ταῦτα εἶναι ἀπλαῖ δημῶδεις προλήψεις.

Ἐν τούτοις ἡ τοσοῦτον εὐθυμος καὶ ἀμέριμνος μυΐα περιστοιχίζεται, ὡς πάντες οἱ κάτοικοι τῆς κοιλάδος ταύτης τῶν δακρύων, ὑπὸ κινδύνων καὶ ἐχθρῶν. Μυρία στόματα χαίρουσι περὶ αὐτὴν ἔτοιμα νὰ τὴν καταπίωσι. Τὰ πτηνὰ, αἱ ἀράχνη, αἱ σαῦραι, οἱ ὄφεις, οἱ φρῦνοι καὶ οἱ βαθρακοὶ ἐκέρυξαν ἀδιάλλακτον κατ' αὐτῆς πόλεμον.

Εἰδὲς ποτε, ἀναγνώστα, μυΐαν διωκομένην ὑπὸ ἀράχνης. Τὸ θέαμα εἶναι περίεργον, ἀλλὰ καὶ σπαρταξικάρδιον· ἂν δὲ οἱ πρωταγωνίσται τοῦ δράματος τούτου ἦσαν μεγαλειότεροι, ἂν ἐβλέπομεν δηλ. καὶ ἡμεῖς τὴν ἀράχνην οἷα παρίσταται

εἰς τοῦ θύματος αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ αἷμα ἡμῶν βεβαίως ἤθελε παγώσει.

Παρατηρήσατε τὴν πτωχὴν μυΐαν πῶς τρελλοπτερυγίζει καὶ πῶς ἔπειτα σπαδάζει ἅμα εἰς τὸν ἰστὸν ἐμπροσθεῖς! Ἄλλα πᾶσα κίνησις περιπλέκει τὴν δύστηνον ἐπι μᾶλλον, οἱ δὲ ἀγῶνες αὐτῆς, σείοντες τὸ δίκτυον ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ἔλλογξ τὸ θηρίον, εἰδοποιοῦσι τοῦτο ὅτι τὸ θῆμα εἶναι ἤδη στερεῶς δεδεμένον. Ἡ ἀράχνη ὀρμᾷ τότε καὶ συλλαμβάνει τὴν αἰχμάλωτον, φροντίζουσα, ὡς προνοητικὸς δῆμιος, νὰ περιτυλίξῃ αὐτὴν διὰ μυρίων σχεδὸν ἀοράτων δεσμῶν. Οὕτω ἐσπαργανωμένην ὡς βρέφος, ἀλλὰ σπαδάζουσαν ἐπι ἀποκομίζει ἡ ἀράχνη τὴν μυΐαν, κρεμάζει αὐτὴν ἀπὸ νήματος τινὸς τοῦ ἰστοῦ τῆς, καὶ ἔπειτα ὅτε μὲν τὴν φονεύει, θραύουσα τὸν ὤμὸν τῆς διὰ τῶν ὀδόντων, ὅτε δὲ ἀσπαίρουσαν καὶ ζῶσαν τὴν κατατρώγει.

Τὰ ἄλλα τοῦλάχιστον ζῶα δὲν βασανίζουσι τὴν μυΐαν. Τὰ πτηνὰ τὴν καταπίνουσιν ἐνῶ πετᾷ, τὰ δὲ ἔρπετὰ ἀγρεύουσιν αὐτὴν περιπατοῦσαν. Ἄλλα πλὴν τούτων πόσοι ἄλλοι κίνδυνοι περιστοιχίζουσι τὴν ἀθλίαν! Παραθυροφύλλον εἰσόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, θύρα κλεισμένη, κηροπήγιον ἀποθετόμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης, κάθισμα καταπίπτον, πάντα ταῦτα ἀποτελοῦσι θανατηφόρους μηχανὰς ὑφ' ὧν αὐτὴ συντρίβεται καὶ ἐξοντοῦται. Ποσάκις φυλλομετρῶν ἀρχαῖον βιβλίον εὗρον μετὰ τῶν σελίδων αὐτοῦ μυΐαν ἢ μᾶλλον σκιὰν αὐτῆς, ἢν ἡ χεὶρ ἀπροσέκτου λογίου εἶχε παρενεῖρει εἰς τὸ κείμενον τοῦ συγγραφέως!

Ἄλλαι πάλιν ἀποθνήσκουσι διὰ τοῦ πυρός. Ἡ φλόξ τῶν λαμπάδων ἐλκύει αὐτὰς· πλησιάζουσι, θαμβοῦνται· ἀκούεται τότε ὑπόκωφός τις τριγμὸς, καὶ ἡ μυΐα καταπίπτει πυρίκαυτος εἰς τὸ βρευστὸν λίπος τῆς λαμπάδος. Ἐκεῖ καίεται βραδέως μετὰ φλογὸς κυανῆς, προξενούσα εἰς τὸ κηρίον καταστραπτικὴν σύριγγα, ἢν σπεύδομεν νὰ ἐπουλώσωμεν ἐξάγοντες τὸ πτόμα, τὸ ὅποιον ἀνευρίσκομεν τὴν ἐπιούσαν ἐν τῷ ἀερολυχνίῳ περιβεβλημένον λευκὸν σάββανον πεπηγὸτος λίπους. Εὐτυχῆς ὅμως πρέπει νὰ λογίζεται ἡ μυΐα, ἂν διὰ μιᾶς ἐκάνῃ! διότι πολλάκις μόνον τὰ πτερά αὐτῆς κείνεται καὶ οἱ πόδες, καὶ οὕτως ἡκρωτηριασμένη πίπτει κατὰ γῆς καὶ ὑψίσταται· βραδὺ καὶ ὀδυνηρὸν τέλος.

Αἱ ἐντὸς τοῦ ἐλαίου πίπτουσαι μυΐαι ἀποθνήσκουσιν εὐθὺς ἐξ ἀσφυξίας, φρασσομένων ὑπὸ τοῦ λιπαροῦ βρευστοῦ τῶν ὀπῶν τῆς κοιλίας, καλουμένων τραχειῶν, δι' ὧν ἀναπνεύουσιν. Αἱ δὲ πίπτουσαι εἰς τὸ ὕδωρ, τὸν οἶνον ἢ τὸ γάλα ὑποφέρουσι περισσότερον. Ἡ μυΐα εἶναι ἄριστος κολυμβητής, ἀλλ' ἀδυνατεῖ νὰ προσορμισθῇ· καθότι μυστηριώδης τις δύναμις, ἐλαχίστη βεβαίως ἀλλ' ἀρκοῦσα διὰ μυΐαν, ἀπωθεῖ αὐτὴν

ἀσπλάγγχως ἀπὸ τοῦ χεῖλους τοῦ ἀγγείου. Ἡ σκληρὰ αὕτη ἀγωνία παρατείνεται πολλάκις ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, μέχρις οὗ δηλαδὴ διαλυθῶσιν ἐν τῷ ὕδατι τὰ ἐνδύοντα τὸ σῶμα τῆς μύρια ἀέρος. Αἱ κινήσεις αὐτῆς καθίστανται τότε βραδύτεραι, τὰ μέλη τῆς διατέλλοντα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, εἶτα δὲ συστέλλοντα σπασμωδικῶς καὶ ἀπέρχεται τοῦ ματαίου τούτου κόσμου.

Τὸ κατ' ἐμὲ, ὡς αἰετὸν εἶναι καθαρὸν καὶ τὸ περιέχον αὐτὸ ἀγγεῖον δὲν εἶναι.... ἐννοοῦμεθα, σπεύδω πάντοτε νὰ τείνω εἰς τὴν πνιγομένην σανίδα σωτηρίας, βλέπων αὐτὴν μετὰ χαρᾶς ἔρπουσαν ἐπ' αὐτῆς, ὡς νικητὸς ἐπὶ σχεδίας, τινασσομένην, περιμένουσαν νὰ στεγνώσῃ καὶ ἀνοίγουσιν καὶ πάλιν εἰς τὸν ἄνεμον τὰ πτερά τῆς.

Ἐνίοτε ὅμως, ἂν ἡ διάρκειά τοῦ λουτροῦ ἦτο υπερβολικὴ, ἡ μυΐα μένει λειπάθυμος καὶ ἀκίνηταυσα. Ἄν τότε ἡλιασθῇ ἢ τεθῇ εἴτε ἐπὶ χλιαρᾶς τέφρας, εἴτε ἐντὸς ῥιμισμάτων ξύλου, ὀρυζοκένεως ἢ ἄλλης οἷας δήποτε ὕλης ἰκανῆς ν' ἀποβροφήσῃ τὴν ὑγρασίαν, βλέπομεν τὸ δυστυχὲς ζωῦφιον κινεῖν κατὰ πρῶτον τὸν ἕνα πόδα, ἔπειτα τὸν ἄλλον, σείον τὴν προβοσκίδα, ἀποπειρώμενον νὰ ὀρθωθῇ, καταπίπτον, ὀρθούμενον καὶ πάλιν, καὶ τέλος ἀφιπτάμενον ὀριστικῶς. Ἡ ζωὴ μυΐας εἶναι βεβαίως μικρὸν πρᾶγμα, ἀλλ' ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μεγάλη, καὶ ἐν αὐτῇ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ τάπος διὰ τὴν χαρὰν, ἢν προξενεῖ ἡ σωτηρία πλάσματος, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξίς εἶναι τόσον βραχεῖα καὶ ὑπὸ τοσοῦτων ἀπειλεῖται ἐχθρῶν καὶ κινδύνων.

Ἐκ πάντων τούτων τῶν ἐχθρῶν ὁ φοβερότερον εἶναι βεβαίως ὁ μνηστὴς τῶν σχολείων, ὁ αὐδαμῆς φειδόμενος ἀγχαρείας καὶ βασάνου. Οὗτος ἱσταται ἐπὶ ὀλόκληρον πολλάκις ὥραν ἐνεδρεύων δυστυχῇ μυΐαν, ἥτις ἀφοῦ μυριᾶκις διαφύγῃ, κOURAΘΕῖσα καὶ ἀσθμαίνουσα συλλαμβάνεται ἐπὶ τέλους ὑπ' αὐτοῦ. Τὸ τρυφερὸν παιδίον μεταμορφουτῆι τότε εἰς Νέριον καὶ Δομητιανόν. Ὅτε μὲν ἀποσπᾷ τὰς πτέρυγας τῆς αἰχμάλωτου καὶ χεῖρει βλέπων αὐτὴν πηδῶσαν ὡς ἀκρίδα, κατάπληκτον ἐν τῆς στερήσεως τοῦ ἐπὶ τῶν νότων συνήθους θάρους καὶ νέον ἀναζητοῦσαν κέντρον ἰσορροπίας· ὅτε δὲ κολλᾷ ἐπὶ τῆς ῥάχως αὐτῆς χάρτινον ὁμοίωμα χηνός, ὑφ' οὗ τὸ φορτίον κύπτουσα ἢ δυστυχῆς φαίνεται σκωπτικῶς μιμουμένη τὸ ἄχαρι βῆμα τοῦ νηξίπαδος πτηνοῦ. Ἄλλοτε πάλιν ὁ μνηστὴς, ἀφίτων ἀκέραιον τὸ θῆμα, προσκατᾷ εἰς τὰ ὀπίσθια αὐτοῦ κροκίδα θάμβυκος ἢ ἐρίου, καὶ ἡ μυΐα ἀφιπτάται διαγράφουσα ὡς κομήτης σίλβουσαν τροχίαν ἐν τῇ ἐκτάσει. Πολλάκις διαδοχικῶς καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἀποσπῶνται ἀνὰ ἕν τὰ ἄκρα καὶ ἔπειτα αἱ πτέρυγες τοῦ θύματος, οὗ ὁ κλαδευθεὶς κορμὸς μένει ἀκίνητος, μέχρις οὗ ὁ θά-

νατος ἐπέληθρα βραδύς και ἀγωνιώδης. Ἄλλοι μαθηταὶ θέτουσι τὴν μυῖαν μεταξὺ δύο φύλλων χάρτου και οὕτω συντρίβουσι και πιέζουσι αὐτήν, ἵνα χαραξῶσι διὰ τοῦ αἵματος τῆς ἀραβογραφῆματα ἐπὶ τοῦ χαρτίου. Ἄν δὲ ὁ νέος δῆμιος τύχη κάτοχος μαχαίριδιου ἔχοντος εὐκαμπτα τὰ ἐλατήρια, τοποθετῆ τὴν κατάδικον εἰς κατάλληλον θέσιν ὑπὸ τὴν λεπίδα, ἥτις καταπίπτουσα ἀποκεφαλίζει αὐτὴν ὡς λαιμητόμος. Πρέπει δὲ ἐνταῦθα νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ στέρησις τῆς κεφαλῆς δὲν εἶναι διὰ τὴν μυῖαν ἀποκοπὴ θανατηφόρος. Ἄπ' ἐναντίας μετὰ τὴν τοιαύτην ἐγγείρισιν ἐξακολουθεῖ νὰ πετᾷ ἐπὶ δλοκλήρους ἐνίοτε ὥρας, μέχρις οὗ ὁ θάνατος ἐπέληθρα.

Τοιαύτη εἶναι ἡ πιστὴ μὲν ἀλλ' ἀτελεστάτη εἰκὼν τῶν βασάνων, εἰς τὰ ὁποῖα ὑποβάλλεται ἡ μυῖα. Τί ἀρὰ γε κακὸν εἰργάσθη ὥστε νὰ καταστῇ ἀξία τοιαύτης καταδίκης; Οὐδέν. Ἄλλὰ εἶναι ἀσθενὴς και ἀνυπεράσπιστος; οὔτε δηλητήριο ἔχει οὔτε ἐμπνέει τὴν ἀποστροφὴν και τὴν βδελυγμίαν ἐκείνην, ἥτις σώζει τὴν ζωὴν τοσοῦτων ἄλλων πονηρῶν και ἐπιζημιῶν ἐντόμων. Τὰ μόνα αὐτῆς ἐλαττώματα εἶναι ἡ ἀδιάκριτος περιέργεια και ἡ ὀχληρὰ ἐπιμονὴ μεθ' ἧς ἐπανέρχεται ἐκεῖ ὅθεν ἐδιώχθη. Πρέπει ἐν τούτοις νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ φαινόμενον τοῦτο πείσμα εἶναι ἀπλὴ κούρασις, ἥτις αὐξάνουσα ἐφ' ὅσον διώκομεν αὐτὴν καθίσταται ἐπιμεγαλειτέραν τὴν ἀπόλυτον ἀναπαύσεως ἀνάγκην.

Ἄλλ' ἵνα μή τις ὑποθέσῃ ἡμᾶς μεροληπτουνας, σπεύδομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ μυῖα ἐκδικεῖται σκληρῶς. Πάντες ὑπέστημεν τὸ φοβερὸν βασανιστήριον, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα *πρωϊνὴ μυῖα*. Τὰ ἄλλα τοῦλάχιστον ἐντομα δὲν δάκνουσι διηλεκτῶς, τὰ δὲ κέντρα αὐτῶν διακίπτουσι συνήθως μόνον τὸν χαρὸν και κτηνώδη ὕπνον, καθ' ὅν οὔτε ὄνειρατα βλέπομεν οὔτε τὴν ἡδονὴν αἰσθανόμεθα τοῦ ὕπνου. Ἄλλ' ἡ *πρωϊνὴ μυῖα* ἀρχεται τοῦ ἔργου αὐτῆς ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν ὕπνος ἐλαφρὸς, διὰ τερπνῶν ποικιλόμενος ὄνειρων, διαλύει καθυμῶν τὴν νυκτερινὴν νάρκην παρασκευάζων ἡμῖν ἔγερσιν γλυκυτάτην. Αἱ ὕαλοι τῶν παραθύρων ἀντανκλωσιν ἤδη τὰς πρώτας ἀκτῖνας, οἱ ἔξωθεν θόρυβοι καθίστανται μᾶλλον εὐδιάκριτοι, πτηνῶν κελαδήματα, ἀνοιγόμενοι θύρα, γαλακτοπώλιδος κραυγαί. Πάντα ταῦτα αἰσθανόμεθα και ἐν τούτοις κοιμώμεθα ἀκόμη, και αὐτὸ δὲ τὸ φῶς βλέπομεν διὰ τῶν κλειστῶν ἡμῶν βλέφαρων. Αἱ στιγμαὶ αὐταὶ εἶναι ὄντως μαγικαί.

Πρόσεχε τότε τὴν μυῖαν, ὦ φίλυπε ποιητὰ! Ἡ ἐφοδὸς αὐτῆς ἀγγέλλεται κατ' ἀρχὰς διὰ βόμβου τοσοῦτον ἀμυδροῦ, ὥστε μόλις τις διακρίνει πῶθεν ἔρχεται. Ἄλλὰ καθυμῶν κρατύνε-

ται, πλησιάζει και βομβεῖ παρά τὰ ὄτα τοῦ ἡδέως κοιμώμενου. Ἡ πρώτη ἀκτὶς τοῦ ἡλίου ἀφύπνισε τὴν ἐπὶ τῆς ὕαλου κοιμώμενην μυῖαν, ἥτις πεινᾷ και θέλει νὰ προγευματίσῃ δι' ἐξόδων σου. Ὁ κοιμώμενος ἐλπίζει ὅτι ἡπατήθη, κλείει ἐπιμόνως τοὺς ὀφθαλμοὺς και ζητεῖ νὰ συνδέσῃ τὸ κοπὴν νῆμα τοῦ ὄνειρου του. Ματαίᾳ ἐλπίδι! Ἡ μυῖα πλησιάζει, ψαύει διὰ τῶν πτερυγῶν τὸ μέτωπον τοῦ κοιμώμενου, ὅστις παράσσεται και ἀγωνιᾷ, μετὰ τινὰς δὲ ἀτάκτους πτερυγισμοὺς ἐκλέγει ὡς ἀναπαυτήριον αὐτὸ τὸ βλέφαρόν του. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀρχεται πόλεμος ἀμείλικτος, καθ' ὅν ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἐχθροῦ θέλει ὑπερβῆ ὅλα τὰ κατ' αὐτοῦ ἀντιτασσόμενα δχυρώματα και στρατηγήματα. Ἡ μυῖα ὠρκήσθη νὰ προγευματίσῃ, και θέλει προγευματίσῃ ἡ φωνεῖται παρά σου. Διωχθεῖσα τοῦ βλέφαρου ἔρχεται μετ' ὀλίγον νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἂν σείσης τὴν κεφαλὴν, ἀφίπταται ἐκεῖθεν και πάλιν σὺ ἐλπίζεις ὅτι θέλεις ἀνεῦρε: τὸ ὄνειρόν σου.

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ὀχληρὸς κνισμὸς παρά τὴν ἄκραν τοῦ στόματος εἰδοποιεῖ τὸν κοιμώμενον ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἐπανῆλθε. Σπασμωδικὴ κίνησις τῆς σιαγόνης διώκει αὐτὸν ἐκεῖθεν ἄλλὰ μετὰ ἐν μόλις δευτερόλεπτον καθήται οὗτος ἐπὶ τῶν χειλέων διωχθεὶς και ἐκεῖθεν διὰ τῆς συστολῆς τῶν χειλέων, και μὴ γνωρίζων πλέον ποῦ νὰ γῆσῃ τὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος αὐτοῦ, μεταβάλλει εἰς τὸ μέσον τοῦ προσώπου, ὅπου ἀπαντᾷ ὄρος ὑψηλόν, εἰς τοῦ ὁποῖου τοὺς πρόποδας χαινουσι δύο βαθύσκια σπήλαια, ὅθεν φυσᾷ βρῦμα θερμοῦ ἀέρος. Τὸ καταγῶγιον τοῦτο φαίνεται ἀσφαλὲς ἄσυλον εἰς τὴν μυῖαν, ἥτις εἰσέρχεται ἐκεῖ μετὰ θάρρους, προξενουσα εἰς τὸν δυστυχῆ κνισμὸν μυριάκις φοβερώτερον τῶν προηγουμένων. Ἄλλ' οὗτος, ἐπιμένων νὰ μὴ ἐγερθῇ, ἀφοῦ βραπίσῃ τὴν ρινὰ του, σκεπάζει ὀλόκληρον τὸ πρόσωπον διὰ βινομάκτρον, ἀφίνων ἀνοιχτὴν στενὴν τινὰ μόνον σύριγγα ἵνα ἀναπνέῃ.

Διὰ τοῦ στρατηγήματος τούτου ἡ πλάστιγγ τῶν μαχῶν φαίνεται κλίνασα ὀριστικῶς ὑπὲρ τοῦ ὑπερασπιζομένου τὸν ὕπνον του. Ἡ μυῖα ἐπανεληθῶσα καθήται ἐπὶ τῆς δθόνης, ψηλαφᾷ αὐτὴν, τὴν περιτρέχει καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, και φαίνεται ἀμηχανουσα ἐνώπιον τοῦ ἀνυπερβλήτου τούτου προμαχῶνος. Ἐν τούτοις ὁ κοιμώμενος εὐλογῶν τὸ στρατηγήμα του παραδίεται εἰς τὸ διακοπὴν ὄνειρον, τὸ ὁποῖον τείνει και πάλιν εἰς αὐτὸν τὴν γλυκεῖάν του ἀγκάλην. Ἄλλ' οὔτε ὁ θρίαμβος οὗτος εἶναι ὀριστικὸς, οὔτε κἂν μακρὰ ἡ ἀνακοπή. Ἡ μυῖα ὡς κῶνον ἰχνηλάτης σπουδάζει τὸ ἔδαφος: ὀδηγουμένη δὲ διὰ τῆς ὀσφρήσεως και τοῦ βρῦματος θερμοῦ ἀέρος, ὅστις ἐξέρχεται ἐκ τῶν μυκτῆρων, εἰσδύει ὑπὸ τὴν δθόνην, διατρέχει τὴν ὑπόγειον ἀδλακα και ἐγκαθίσταται και πάλιν ἐν θριάμβῳ ἐντὸς τοῦ

βόθρου τοῦ κοιμώμενου. Ὁ δυστυχὴς ἀναγκάζεται τότε νὰ ἐξυπνήσῃ, οὐδενὸς ἄλλου ἀπομεινοντος μέσου σωτηρίας.

Τρόπους ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς πρωϊνῆς μυῆς δύο μόνον γνωρίζω. Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ φόνος αὐτῆς: ἀλλ' οὗτος ἔχει τὸ κακὸν ὅτι ἀναγκάζει τὸν φονεὴ νὰ ἐξυπνήσῃ, χωριζόμενος ἀνεπιστρεπτὴ ἀπὸ τοῦ ὄνειρου του. Ὡς ἐκ τούτου συμβουλεύω τοὺς ἀναγνώστας μου νὰ καταφεύγωσι μᾶλλον εἰς τὸν δευτέρον, ὅστις συνίσταται εἰς τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ ἡλίου ἀπὸ τοῦ κοιτῶνος. Ὁ χαρακτήρ τῆς μυῆς ἔχει και τοῦτο τὸ κακόν, ὅτι οὐδέποτε ἐπιτίθεται αὐτὴ κατὰ τῶν θυμάτων τῆς ἐν τῷ σκότει.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται πόσον ἡ ζωὴ τοῦ ἐλαχίστου τούτου ζωοφίου συνδέεται μετὰ τῆς ἡμετέρας. Ὁ βόμβος αὐτοῦ, ὡς τὸ ὑλάτημα τοῦ κυνὸς και τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν, ἀρπνίζει πολλάκις ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν ὀλόκληρον σημῶνος κοιμώμενων ἀναμνήσεων.

Εἰς πάντα ἡμᾶς ἔδωκεν ἡ μυῖα μαθήματα ὑπομονῆς: παρά τοῖς παιδίαις δύναται ν' ἀναπτύξῃ τὸ πνεῦμα τῆς παρατηρήσεως, εἰς δὲ τὸν φιλόσοφον ἡ χάρις, ἡ ἀσθένεια και τὰ μαρτύρια αὐτῆς παρέχουσι πηγὴν σκέψεων ἀνεξάντλητον περὶ τῆς ὀφειλομένης εἰς τὰ ζῶα εὐσπλαγγίας, ἥτις εἶναι ἀναγκαῖον συμπλήρωμα τοῦ παραγέλλματος τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης.

Τὸ κατ' ἐμὲ, ὀμιλήσας περὶ τῆς μυῆς μακρότερον ἴσως παντὸς φυσιοδίφου, θέλω νομίζει ἀρκουσάν μοι ἀμοιβὴν, ἂν ἡ πραγματεία αὕτη ἰσχύσῃ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν ἔστω και ὀλίγων τινῶν τῶν ἀθῶνων τούτων ζωοφίων. Δύσκολον ὄμως φαίνεται μοι νὰ εἰσακουσθῇ ἡ αἰτησίς μου, διότι τὰ ἀνωτέρω περὶ μυῖαν ἐκτεθέντα, πολὺ φοβουμαι ὅτι οὐδεὶς ἄλλος θέλει εὔρει καιρὸν ν' ἀναγνώσῃ, εἰμὴ μόνον οἱ ἀσπονδότεροι τῆς πελάτιδος μου ἐχθροί, οἱ ἐξ ἐπαγγέλλματος μυρογῆπται.

P.

Αἱ ὑψηλαὶ χώραὶ τῆς ἀτμοσφαιρας

Ἐξ ὅτου, πρὸ εἰκοσαετίας περίπου, οἱ ΚΚ. Βαρράλης και Βίξιος ἐπεχείρησαν τὴν ὠραίαν ἐκείνην διὰ σφαιρώματος εἰς τὸν ἀέρα ἀνάβασιν, συχνὰ πικναὶ ἐγένοντο αἱ ἀεροπορεῖαι, καθ' ὅλον ὄμιον τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀεροπορησάντων δὲν ἔφθασεν εἰς τὰς ὑψηλὰς τῆς ἀτμοσφαιρας χώρας. Τῇ 22 Μαρτίου, 10 καθ' ἡμᾶς, τοῦ ἔτους 1874 οἱ ΚΚ. Κροκε-Σπινέλλης και Σίβελ, ἀναρθέντες διὰ τοῦ ἀεροστάτου αὐτῶν τοῦ κληθέντος «Πολικὸς Ἄσπην», ὠδήγησαν τὴν λέμβον αὐτῶν εἰς ὕψος 7,400 μέτρων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θα-

λάσσης και χάρις εἰς τὴν εἰσπνοὴν ὀξυγονικοῦ ἀερίου ἡδυνήθησαν, ἐπικυροῦντες τὰς θεωρίας τοῦ Κ. Ρ. Bert, νὰ μὴ πάθωσι τι κακὸν ὑπὸ τῆς μειώσεως τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως. Δὲν εἶνε δ' ἴσως περιττὸν νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ἐξηγήσεις τινὰς, δι' ὧν θὰ δυνθῶσι κάλλιον νὰ νοήσωσιν ὁποῖα δυσκολία παρουσιάζονται εἰς τὸν θέλοντα, εἴτε δι' ἀναβάσεως ἐπὶ ὄρους ὑψηλοῦ, εἴτε δι' ἀνάρσεως διὰ σφαιρώματος, νὰ ὑψωθῇ μέχρι τῶν ὑψηλῶν χωρῶν τοῦ ἀέρος.

Ἡ ἀερίωδης ἀτμοσφαῖρα ἡ περιβάλλουσα τὴν γῆν σύγκειται κυρίως ἐξ ἀζώτου και ὀξυγόνου, εἶνε δὲ σῶμα ἀόρατον μὲν, θαρὺ ὄμιον, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύει ἀριθῆλως τὸ δ' ὑδραργύρου βαρόμετρον. Ὁ ἀήρ θαρύνει ἐπὶ παντὸς πράγματος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἡ πίεσις ἡ ὑπὸ τοῦ ἀέρος γινόμενη ἐπὶ ἐνὸς τετραγωνικοῦ ὀρεκατομέτρου ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ βάρος στήλης ὑδραργύρου ἴσης μὲν ἐπιφανείας, ὕψους δὲ 0^m 76. Ὅταν τις ὑψοῦται εἰς τὸν ἀέρα, ἐν ᾧ ἀναβαίνει, ἀφίνει ὑποκάτω ἑαυτοῦ μάζαν ἀέρος μᾶλλον και ἐπι μᾶλλον πυκνοτέρου ὅθεν παρατηρεῖ ὅτι καθυμῶν μειοῦται ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις.

Ἄν τις ἐπιχειρήσῃ ν' ἀναβῇ ἐπὶ ὄρους ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ θαρόμετρον, θὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὑδραργύρου κατὰ τοσοῦτον καταβαίνει ἐν τῷ σωλῆνι, καθ' ὅσον αὐτὸς ἀνέρχεται ὑψηλότερον. Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι και τὰ ζῶα γενικῶς συνεῖθησαν νὰ ζῶσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς διὰ τοῦτο ὅτι μεταβληθῶσιν οἱ ὄροι τῆς ἀτμοσφαιρας, ἥτις περιέχει αὐτὰ, στενοχωροῦνται και πάσχουσι κακοπάθειαν πλειότερον ἢ ὀλιγώτερον ἐπισητητήν. Ἄν ἀναβῶσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους ὑψηλοῦ, ἂν ἐπιβῶσι τῆς λέμβου ἀεροπόρου σφαιρώματος και ἀρθῶσι δι' αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα πολλὰς χιλιάδας μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, αἰσθάνονται εὐθὺς ἐξαιρετικὴν τινὰ πάθειαν, νάρκην τινὰ ὅπως ἰδιαιτέρην. Οἱ διάσημοι περιηγηταὶ ὁ Σωσοῦρ, ὁ Οὐμβρόλδος, ὁ Βουσαιγγώλτος ἵνα ἀναβῶσι τὰς Ἄλπεις και τὰς Κορδιλλέρας πολὺ ἐμόχθησαν και πολλὴν ἐδειξαν ἐπιμονὴν. Καὶ αὐτὰ τὰ πτηνὰ σπάνιον εἶνε νὰ ὑψωθῶσιν εἰς τὰ ὑψηλότερα ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα, τὰ πλεῖστα δ' ἐξ αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνουσι τὰς 2,000 μέτρων ὕψους. Παρατηρήθησαν και ὁ μέγας γῶψ τῆς Ἀμερικῆς, ὁ κόνδωρ, και ἄλλα ἀρπακτικὰ ὄρνεα εἰς ἀσυνήθη ὕψη, ἀλλὰ τοῦτο ἐκτάκτως μόνον συμβαίνει και εἰς τινὰ μόνον εἶδη πτηνῶν, ἂς προσθέσωμεν δ' ὅτι τὰ πτηνὰ ἄτινα ἐφάνησαν ἰπτάμενα τῶσον ὑψηλὰ, ἔχουσι τῶν πτερυγῶν τὸ πέντασμα ὑπερμετρον.

Ἐπάρχουσι λαοὶ ζῶντες ἐπὶ ὑψηλῶν ὀροπεδίων ὅσοι συνεθισμένοι ἐκ παιδῶν εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν ἐκείνην, ἐν ἣ ὁ ἀήρ εἶνε διεσταλμένος, δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸ νὰ ὑποφέρωσιν ὅ,τι ὁ κάτοικος τῶν πεδιάδων. Ἐπὶ πολὺ ἦτο ἄγνωστον πόθεν

προέρχεται ή αδιαθεσία ή καταλαμβάνουσα τὸν ἄνθρωπον ἅμα ὑψωθέντα εἰς ὑπερτέρας ἀτμοσφαιρικές χώρας. Ὁ Κ. Bert, οὐ προεμνήσθη μιν, ἐπεχείρησε σειρὰν πειραμάτων δι' ὧν ἠδυνήθη ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ νάρκη ἢ ἡ αδιαθεσία ἐκείνη δὲν προέρχεται ἐκ τῆς ἀραιότητος τοῦ ἀέρος, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐλλείψεως ὀξυγόνου ὅθεν συμπεραίνεται ὅτι ἂν ἦτο δυνατόν ν' ἀποδοθῆ εἰς τὸν ἀέρα τὸ ἀπαιτούμενον ὀξυγόνον, ὅπου οὗτος περιείχε πρὶν ἢ διασταλῆ ἔνεκα τῆς μειώσεως τῆς πίεσεως, θὰ καθίστατο ἀναπνευστός, ὅπως καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Εἰς τὴν σπουδαιότητα τὴν ταύτην θεωρίαν ἔδωκεν κύρος ὁ Κ. Κροκε-Σπινέλλης καὶ ὁ Κ. Σίβελ. Πρὸ τοῦ ν' ἀρθῶσι δηλαδὴ διὰ σφαιρώματος εἰς τὸν ἀέρα εἰς ἡλθον εἰς μέγαν κώδωνα σφαιρῶς κεκλεισμένον, ἔνθα πνευματικὴ ἀντλία ἠραίονεν ἐκ διαδοχῆς τὸν ἐσωτερικὸν ἀέρα, ἂν ἀνέπνεον. Οὕτω παρεσκευάσαν ἑαυτοὺς εἰς τὸ νὰ δυνηθῶσι νὰ ὑπομείνωσι τὰ φυσικὰ ἀποτελέσματα τῆς εἰς τὰς ὑψηλὰς ἀτμοσφαιρικές χώρας ὑψώσεώς των.

«Ἡσθάνθημεν, λέγουσιν οἱ ἀεροπόροι, ὅτε ἤρθημεν ὑψηλὰ εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν, ἐντυπώσεις ὁμοίας πρὸς ἐκείνας, ἃς εἶχομεν αἰσθανθῆ ἐντὸς τῶν κωδῶνων τοῦ Κ. Bert. Ἀλλ' ἐν τῇ ἀεροπόρῳ λέμβῳ ἢ καταλαβούσα ἡμᾶς αδιαθεσία ἦτο πολὺ μεγαλύτερα ἢ ἐν τῷ κώδωνι. Τοῦτο δὲ ἀποδοτέον εἰς τὴν κόπωση, εἰς τὸ ἀτμοσφαιρικὸν ψῦχος καὶ εἰς τὴν παράτασιν τῆς διαμονῆς ἡμῶν ἐν ταῖς ὑψηλαῖς ἐκείναις χώραις. . . .» Οἱ ἀεροποροῦντες ἤρχισαν ν' ἀναπνέωσι τὸ ὀξυγόνον ἀπὸ 4,600 μέτρων ὕψους μέχρις 6,000 μέτρων. Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν μάλιστα ἐπαισητὰ ὡς πρὸς τὸν Κ. Κροκε-Σπινέλλον. Μόλις ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ ν' ἀναπνῆ τὸ ἀέριον τὸ καυστικὸν ἠναγκάζετο νὰ καθῆσθαι καὶ καταλαμβάνετο ὑπὸ πολλῆς κοπώσεως. Καὶ πάλιν μάλιστα ἔφερον εἰς τὸ στόμα του τὸν ἀγωγὸν σωλῆνα τοῦ πολυτίμου ἀερίου, ἠσθάνετο ἑαυτὸν ὡς ἂν ἀναγεννώμενον καὶ εὐκόλως ἀνίστατο. Τὸ ὀξυγόνον ἐπήνεγκε πρὸς τούτους παρὰ τῷ αὐτῷ παρατηρητῇ ἀποτέλεσμα, οὐ εὐκόλως μετὰ τὰ λεχθέντα ἢ ἐξήγησις. Ἴνα φέρῃ ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὰ συνδυασμένα ἀποτελέσματα τοῦ ψύχους καὶ τῆς ἀραιότητος τοῦ ἀέρος, προσεπάθησε νὰ φάγῃ. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν δὲν ἠδυνήθη, ἀλλὰ συλλογισθεὶς ν' ἀναπνῆ ταῦτοχρόνως ὀξυγόνον, ἠσθάνθη ἐπανερχομένην τὴν ὄρεξιν καὶ εὐκόλως τελουμένην τὴν χώνευσιν.

Εἰς ὕψος 5,000 μέτρων οἱ ἀεροπόροι ἀφῆκαν νὰ πετάξῃ ἀπὸ τῆς λέμβου των περιστέρα. Τὸ πτηνὸν ἠθέλησε κατὰ πρῶτον νὰ ἐπανέλθῃ ὀπίθεν ἀφῆθη, ἀναμετρήσαν διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν κάτωθεν τοῦ σφαιρώματος ἀτμοσφαιρικὴν ἀβύσσον. Ἀλλ' οἱ ἀεροπόροι τὸ ἐδίωξαν, ἐκείνο δὲ ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του

βλέπον ὁμῶς ὅτι μάτην κοπιᾷ, κατέβη μὲ ἀνοικτὰς τὰς πτέρυγας διαγράφον κύκλους μεγάλης διαμέτρου μέχρις οὐ ἔφρασεν εἰς στρώματα ἀέρος εὐνοϊκώτερα εἰς τὴν πτῆσίν του. Ὁ ἐπὶ σφίξ διάσημος Ἄγγλος Γλάισχερ, ὁ ἀναρθεὶς εἰς τὸν ἀέρα εἰς ὕψος 40,000 μέτρων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἔνθα οὐδεὶς ἄλλος θνητὸς πλὴν αὐτοῦ μέχρι τοῦδε εἰσέδυσσε, πολλάκις ἐν ταῖς ἀεροπορείαις του ἀφῆκε περιστέρας ἐξ αὐτῶν εἰδῆ τινος ν' ἀφίνωνται νὰ πίπτωσι παντάπασιν ἀδρανεῖς, χωρὶς οὐδὲ ὅπως νὰ κινῶσι τὰς πτέρυγας, καὶ νὰ φθάνωσιν οὕτως, ὡς σῶμα καταπίπτον, μέχρι τῶν κατωτάτων ἀτμοσφαιρικῶν στρωμάτων. Ἐν ἐκ τῶν πτηνῶν τούτων, βαρυνθὲν ἡμέραν τινὰ ἔνεκα τῶν πολλῶν βαρῶν, ἃς ὑπέφερον ὑπὸ τῶν ἀεροπόρων, οἵτινες ἐπιμόνως ἤθελον νὰ τὸ κάμωσι νὰ πετάξῃ ἔξω, ἐσκάλωσεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ σφαιρώματος καὶ ἐκεῖ περιέμεινε ἡσυχον, ἔως οὐ τὸ σφαιρῶμα ἐπλησίασεν εἰς τὴν γῆν.

Μετὰ τὰ πειράματα, τὰ ὁποῖα περιεγράψαμεν, εὐκόλως νοεῖ τις ὅτι αἱ ἀναβάσεις ἐπὶ ὑψηλῶν ὀρέων καὶ αἱ διὰ σφαιρώματος εἰς τὸν ἀέρα ἀνάσεις, δύνανται πολὺ νὰ διευκολυνθῶσι τῇ βοήθειᾳ σάκκων τινῶν γεμάτων ἀέρος περιέχοντος ἱκανὸν ὀξυγόνον. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι οὕτως ἢ ἄλλως ἢ ἐπιστήμη θὰ εὑρῇ τρόπον νὰ ὑπερικήσῃ καὶ τοῦτο τὸ κώλυμα ὡς τόσα ἄλλα, καὶ ὅτι θὰ πολλαπλασιασθῶσιν ἐν τῷ μέλλοντι αἱ ἀεροπορεῖαι, παρ' ὧν τόσα δικαιοῦμεθα νὰ προσδοκῶμεν. Νῦν, ὅποτε ἡ βολὴ βυθίζεται εἰς τοῦ ὠκεανοῦ τὰ βάθη καὶ ἐξερευνῶνται τῆς ἀβύσσου τὰ μυστήρια, δικαίον δὲν θὰ ἦτο ν' ἀφῆσθαι ἢ ἐπιστήμη ἀνεξέταστον τὸν ἀέρα, ἐν ᾧ ζῶμεν καὶ κινούμεθα.

GASTON TISSANDIER.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΟΠΛΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΟΥ ΚΡΟΥΠ

Φίλος ἔδωκέ μοι συμβουλῆν νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Ἐσσην ὑποφωσκούσης τῆς ἡμέρας, ἐὰν μὴ ἤθελον νὰ στερηθῶ θεάματος σπονδαίου. Ἀκολουθήσας τῇ συμβουλῇ του ἀφικόμην πραγματικῶς ἐκεῖσε ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου. Θύραι καὶ ἐργαστήρια ἠνοιγόντο αὐτόματα παρείχον δὲ αἱ ὁδοὶ ὅσιν ἀληθινοῦ στρατοπέδου κατὰ τὴν ἐωθινήν τυμπανοκρουσίαν. Πανταχόθεν ἐξήρχοντο ἄνθρωποι ὡσεὶ μύρμηκες ἐκ τῆς γῆς. Κατηυθύνετο δὲ τὸ μέλαν τοῦτο καὶ πυκνὸν στίφος εἰς τὸ δυτικὸν τῆς πόλεως μέρος, ἔνθα λίαν πρῶτ' ἐκαίοντο κάμινι δυσκρίθητοι. Οὔτε κραυγὴ οὔτε ψιθύρισμα ἠκούετο ἐκ τῆς μακροτάτης σειρᾶς, ἧς τὰ θήματα ἐφαίνοντό μοι σύμμετρα, ἔρρυθμα καὶ κανονικώτατα. Οἱ νέοι οὔτοι ἠφαιστοὶ ἦσαν οἱ ἐργάται τοῦ Κρούπ, πορευόμενοι εἰς τὸ χαλκεῖόν των. Ἀναμιχθεὶς καὶ

ἐγὼ ἄκων τῷ δμίλῳ εἶχον προσεγγίσει εἰς τὸν οὐδὲν τοῦ ὀπλοποιείου. Ἐκεῖ ὁμῶς ἐφύλαττον ὡς ἄργοι πολυόματα οἱ πυροσβέσται, οἵτινες κρατήσαντές με ὠδήγησαν εἰς τὸν κοιτωνίσκον τοῦ θυρωροῦ, ἔνθα καὶ παρέμεινα ἄχρις οὐ διεσκεδάσθη βαθμηδὸν ἢ πληθῆς. Ἐκαστος τῶν ἐργατῶν εἰσερχόμενος ἀποσπᾷ ἐκ πελωρίου πίνακος μελανοχρόου μετάλλινον πέταλον, φέρον τὸν ἑαυτοῦ ἀριθμὸν ἐγγεῖρει δὲ αὐτὸ πρὸς τὸν ἴδιον προϊστάμενον καὶ πάλιν τὸ λαμβάνει τῆς ἐσπέρας ἐξερχόμενος ἵνα τὸ ρίψῃ εἰς θήκην μεγάλην, καθ' ἣν τρόπον ρίπτομεν ἡμεῖς τὰς ἐπιστολάς εἰς τὰς θήκας ἐν τοῖς ταχυδρομείοις τῇ ἐπαύριον δὲ τὸ ἀνευρίσκει ἐν τῷ οἰκίῳ τόπῳ του. Τοιοῦτω τρόπῳ οὐδεμίαν ἔλλειψιν διαφύγει τὸν ἐλεγχον. Οἱ ἐργάται τοῦ Κ. Κρούπ ὑπόκεινται εἰς πειθαρχίαν στρατιωτικὴν χωρίζονται κατὰ δεκανίας, ἔπονται εἰς τὰ νεύματα τοῦ ἰδίου δεκανέως, μεταβαίνουν εἰς τὰ ἴδια ἐργαστήρια, ἅτινα ὀλίγον ἢ οὐδὲν διαφέρουσι στρατοπέδων ὠχυρωμένων ἕκαστος δὲ ἀγνοεῖ παντάπασιν τί συμβαίνει παρὰ τῆ γείτονος. Τῶν ἀνθρώπων τούτων οὐδεὶς οὐδέποτε ἐπεσκέψατο διόκληρον τὸ ὄπλοποιεῖον, ἐν ᾧ κοπιᾷ καὶ μογχεῖ. Ὁ Κ. Κρούπ τοσοῦτον φοβεῖται μὴ γνωσθῇ τὸ μυστικὸν τῆς κατασκευῆς του, ὥστε πανταχοῦ ἀνήγειρε κύκλῳ τοῦ ἐργοστασίου τεῖχος σιλικὸν, ἐφ' οὗ ἀνὰ πᾶν δέκατον βῆμα ἐπιγέγραπται ἐν τρισὶ γλώσσαις «δηλοποιεῖται τῷ κοινῷ ὅτι, ἔξαιτούμενον ἄδειαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ κατὰστημα, λαμβάνει ἀπάντησιν ἀρνητικὴν». Ἀλλὰ τοῦ Κρούπ τὸ μυστήριον ὑπάρχει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον γνωστὸν ὁ χυτὸς χάλυψ αὐτοῦ ἐξέχει πάντων τῶν ἄλλων ὁμοίων τοῦτο δὲ τὸ πλεονέκτημα ὀφείλεται εἰς τὰς τεραστίους μηχανὰς καὶ τὰ χωνευτήρια, εἰς τὰς ἀκριβεῖς μερίμνας τῶν ἐπιβλεπόντων τὰς ἐργασίας, εἰς τὰς αἰετοπε ἀνανεουμένας ἀποπείρας, εἰς παρασκευασίας ἀναριθμούς καὶ πολυδαπάνους, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τοὺς ὄντως ἱκανωτάτους χημικοὺς καὶ μηχανικοὺς ὑπαλλήλους. Ἐν Αὐστρίᾳ ὁ στρατηγὸς Οὐχάτιος κατεσκευάσεν ἐκ χυτοῦ χάλυβος πυροβόλα κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Κρούπ, εὐλόγως ἀμιλλώμενα πρὸς τὰ ἐν Ἐσσην ὥστε, ἐὰν μὴ ἦεν ὑπέρτερα, δὲν φαίνονται ὁμῶς ὑποδεέστερα.

Ἐγὼ ἐκόμιζον θερμώτατον γράμμα συστατικὸν πρὸς νεανίαν, μόνις πέρυσιν ἀποφοιτήσαντα τοῦ ἐν Ζυρίχῃ πολυτεχνείου, ἀμέσως δὲ προσληφθέντα ὑπὸ τοῦ «Βασιλέως τοῦ Σιδήρου» (οὕτως ἐπνομαζέται ὁ Κ. Κρούπ) εἰς τὸ τμήμα τὸ ἐπιστημονικόν. — «Κατὰ τίνα ὥραν δύναμαι νὰ ἴδω τὸν Κ. Ξ. ;» ἠρώτησα τὸν θυρωρόν. «Κατὰ τὴν ἐνάτην». Ἐπειδὴ ἦτο ἡ ἕκτη καὶ ἡμίσεια ἐπαυθῆλον εἰς τὴν πόλιν ἦτις ἐφάνη μοι πᾶν ἄλλο ἢ κομψή. Ἐξῶθεν αἱ οἰκίαι εἶναι ῥυπαραὶ καὶ μέλαινα ὑπὸ καπνοῦ, αἱ δὲ ὁδοὶ κεναὶ ἀνθρώπων ὁ εἶος ὅλος συγκεντροῦται ἐν τῷ ὀπλοποιεῖῳ

τοῦ Κρούπ. Τὸ πολίχνιον, περὶ οὗ συχνότατος γίνεται λόγος ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν, ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς καθύπλουτον ἡγουμένην μονῶν, διωχθεῖσαν ὑπὸ τῆς Πρωσσίας τῷ 1845 οἱ κάτοικοι ὁμῶς ἔως τῆς σήμερον ἔμειναν ἐν τῇ καθολικῇ πίστει στερεώτατοι, ὡς ὁ ὑπ' αὐτῶν χωνευόμενος χάλυψ. Ὅσοι ἔστρεφον τὸ βλέμμα, παρετήρουν φυλλάδια κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς τοῦ Βίσμαρκ, εἰκόνας τοῦ Πίου Θ', εἰκονίσματα μικρῶν ἀγγέλων καὶ τῆς Μαρίας ἐκ πορκελλάνης κ.λ. Οἱ δεκαεπιχίλιοι ἐργάται οὗς ἀπανταχόθεν τῆς Γερμανίας ἀπεσπάσαντο ἀδρότεροι μισθοὶ καὶ προχειρότεροι, ζῶσιν ἐν Ἐσσην εἰρηνικώτατα καὶ ὅπως ἀριστάμενοι πολιτικῶν ἐρίδων καὶ θρησκευτικῶν. Πέρυσιν βραδίουργοί τινες ἐβουλεύθησαν νὰ ἀποβάλωσι τὸ στοιχεῖον τὸ καθολικόν ἀλλ' ὁ φρόνιμος Κρούπ συγκαλέσας τοὺς ὑπάρχοντες τοῦ ἡγόρευσε ὡδὲ πως «εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παρεισφρήσωσι διχόνοιαι θρησκευτικαὶ μίαν ἐγὼ μόνην ἀποδέχομαι ἐνταῦθα θρησκείαν, τὴν τῆς ἐργασίας καὶ τῆς τιμιότητος. Ὁκτὼ καὶ τεσσαράκοντα ἐνιαυτοὺς διευθύνω τὸ καθίδρυμα καὶ περὶ δὲ ὧν ἐγὼ διαμαρτυρούμενος ἔσχον συναρωγούς καὶ συνεργάτας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καθολικούς. Οὐδεμίαν οὐδέποτε ἀνεκάλυφα παρὰ τούτοις διαφορὰν συνειδήσεως καὶ ἱκανότητος ἀπ' ἐναντίας ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἰς τούτων τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν καρτερίαν ὀφείλω μέγα μέρος τῆς ἐπιτυχίας μου». Ὀλίγον πρὸ τοῦ πολέμου καὶ μετὰ τὸν πόλεμον ἑκατὸν ἡξαξοστοιχίαι μετεκόμιζον ἐμπορεύματα εἰς τὰ ἐγγύς πολίχνια Δυσελδῶρφ, Ἐσσην, Μυλχάιμ, Ὁσερχάουζεν, κ.λ. Σήμερον δὲ, μετὰ τὴν ἀπροσδόκητον κατὰπτωσιν βραγδαϊστάτης χρυσῆς βροχῆς, μετὰ τὰ πολλὰ ὄργια τῆς ἀνοήτου παραγωγῆς καὶ τῆς ἀνοητοτέρας κερδοσκοπίας, τὰ πλεῖστα τῶν ἐργοστασίων καὶ τῶν βιομηχανικῶν καταστημάτων ἐκλείσθησαν, αὐτὸς δὲ ὁ Κρούπ ἐδέησε νὰ ἐλαττώσῃ τὴν πληθὺν τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀπὸ 46,000 εἰς 8,000.

Συμπλήρωμα τοῦ Ἐσσην εἶναι τὸ Σόλιγγεν ἔνθα κατασκευάζονται πάντα τὰ ἀγγέμαχα ὅπλα, αἱ περικεφαλαῖαι καὶ οἱ θώρακες. Τὰ καλλίτερα ἐλάσματα τοῦ Τολέδου ἐξέρχονται ἐκ τῶν ἐργοστασίων τοῦ Σόλιγγεν ἐνταῦθα παραγγέλλουσιν οἱ πασάδες τὰ δαμασκηνά, λιθοκόλλητα καὶ θαρύτιμα ξίφη, δι' ὧν ἀποκόπτουσι μὲν τὰς κεφαλὰς ἀπίστων γυναικῶν, δὲν δύνανται δὲ νὰ κόψωσι καὶ τὸν δεσμὸν τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος. Ἐὰν ὁ Κρούπ παρασκευάζει, ἀνευ βίας, καθ' ἑβδομάδα μὲν 400 πυροβόλα, κατ' ἔτος δὲ 5,200, τὰ ὀπλοποιεῖα τοῦ Σόλιγγεν παρασκευάζουσι κατ' ἐνιαυτὸν 800,000 ξίφη καὶ λόγχας. Παντὸς δὲ ἐλάσματος ἐξερχομένου ἐκ τῶν ἐργοστασίων δοκιμάζουσι τὴν στερεότητα καὶ τὴν ἐλαστικότητα εἰδικοὶ ἐπίτροποι τῆς

αυτοκρατορικής κυβερνήσεως. Πανταχού και πάντοτε τρέχουσιν άνω και κάτω ή διασταυρούνται βυπαρκαί άμαξοστοιχίαι πανταχόθεν ύψούνται λόφοι αϊθαλώδεις, κάμινοι και χιλιάδες θαβυλωνιακών ποραπηγμάτων, κυκλουμένων υπό τείχους μακροῦ. Ένταῦθα άνάσσει ο του σιδήρου βασιλεύς Κρούπ, ο μέγας αντιλήπτωρ του Μόλτκε και ο δραστήριος μεσίτης του θανάτου. . . . Άκριβώς τη 9 ώρα επανήλθον εις το εργαστήριο και ενεχειρήσα την επιστολήν μου τῷ θυρωρῷ μετὰ 40 λεπτά ερχεται ο Κ. Ε. και εισάγει με εις την αύλήν. «Έχω δικαίωμα, ειπε, να σας οδηγήσω εις το έμὸν τμήμα, ένθα οὐδέν, απολύτως οὐδέν έχετε να ιδήτε, πιθανόν όμως να λάβωμεν άδειαν ίνα αναβώμεν εις την πυργώδη δεξαμενήν, διότι από τῆς κορυφῆς ταύτης καθοράται όλον το κατάστημα. Τοῦτο μόνον δύναμαι να πράξω εγώ εις ύμᾶς απόκειται να παρατηρήτε παρερχόμενοι, διότι θα διαβώμεν την αίθουσαν, ένθα γίνεται ο έκρος των εύρυτάτων χωνευτηρίων. Σήμερον τὰ χωνευτήρια συμποσούνται εις 1500' επεξεργάζονται δέ κατ' έτος οί ένταῦθα ασχολούμενοι 430,000,000 λιτρῶν χάλυθος». Μύθοι άμετροι αναφέρονται περι των τρόπων, δι' ὧν πορίζεται ο Κρούπ χάλυθα αποδειχθέντα κράτιστον άπάντων εν τῷ τελευταίῳ πολέμῳ. Το μυστήριο συνίσταται εις την εκλογήν των προκαταρκτικῶν ύλῶν και εις την κοπήν των δρυκτῶν, άτινα χορηγοῦσι τὸν πρωτόχυτον χάλυθα. Έν Ισπανίᾳ ο Κ. Κρούπ ηγόρασε τὰ άριστα των μεταλλείων τῆς Ευρώπης' εκείθεν μετακομίζει τὰ δρυκτὰ επί ιδίων σκαφῶν' αἱ δὲ άμαξοστοιχίαι του πάλιν τὰ μεταφέρουσιν άχρι των κλιβάνων.

Άριστα κατασκευάζεται ο χάλυψ, όπταν θαμνηδὸν και μεθοδικῶς διαλυθῆ τὸ χώνευμα, εξαχθῆ θερμὸν έτι από του πυρός, άμέσως δὲ έπειτα σφυρηλατηθῆ και πλατυνηθῆ τοιούτῳ τρόπῳ εκπιέζονται αἱ υελώδεις ύλιαι ήτοι τὰ υπεραρρίσμηκτα, προσεγγίζουσι άλλήλοις τὰ μόρια περισσότερα, καθιστῶσι τὸν χάλυθα βμογενῆ και προλαμβάνουσι τὰς διασπάσεις. Έν πρώτοις διήλθομεν αύλήν, πολυτρόπως διασταυρωμένην υπό τροχιῶν σιδηροδρομικῶν, μεστήν δὲ μηχανῶν και παντοίων άκατεργάστων μετάλλων' εἶτα δὲ επλησιάσαμεν εις την αίθουσαν των μεγάλων διαρροῶν. Καθ' ὅλους τοὺς τοίχους εἶναι ανοικταί καιόμενοι κάμινοι, εν αἷς κείνται τὰ φοβερά χωνευτήρια. Κύκλωπες, ήμίγυμνοι και σιδηραῖς πλαξὶ κεκαλυμμένοι τὸ σῶμα, βαπτίζουσι μακρὰς ράβδους μεταλλίνας όπως ακριβῶσως την βρευστότητα του μετάλλου. Η άντανάκλασις ύπηρξε τηλικαύτη ώστε ήμεῖς και πόρρω ιστάμενοι εδέησε να καλύψωμεν τοὺς οφθαλμούς. «Άς μείνωμεν όλίγον ένταῦθα, προσποιούμενοι ότι διαλεγόμεθα περι πραγμάτων άδικόρων' ή διαρροή εἶναι έτοιμος' ο βύαξ του χυτοῦ χάλυθος

πρέπει να φθάσῃ θερμὸς και άκωλύτως εις την χοάνην, όπου γίνεται συμπαγῆς και όμοιογενής». Μετ' όλίγον ήκούσαμεν σύριγμα, δι' οὐ εδόθη τὸ σημεῖον. Αἴφνης περι τοὺς 800 εργάτας εδραμον εις τὰς θέσεις των και έμειναν ως στήλαι άκίνητοι' οί μὲν Ισπαντο πλησίον των καμίνων, οί δὲ, κατὰ δεκάδας διηρημένοι, είχαν εν χερσίν υπερόγκους πυρολαβίδας. Το σύνθημα επανελήφθη εν όλη τῇ εύρειᾳ αίθούσῃ υπό των δεκανέων. Αἱ κάμινοι αποκαλύπτονται' ο πρώτος εργάτης άρπάζει τὸ χωνευτήριο δια πυράγρας, προσαρτᾷ δὲ τὸ στέλεχος του εις σιδηρᾶν ράβδον ήν φέρουσιν επί των ὤμων δύο άλλοι εργάται, κατατιθέμενοι άκολούθως τὸ χωνευτήριον όλίγα βήματα οπισθεν αὐτῶν. Τρίτη τάξις εργατῶν, στρατιωτικῶς άνά δύο ελαυνόντων, επάιρουν αὐτὸ δια διπλῆς πυράγρας και τὸ κενουσι εις ένα των οχετῶν' τὸ ζέον μέταλλον χεῖται εις την δεξαμενήν άφ' οὐ διέλθῃ έτερον δοχείον όπου βυθμίζεται ή καταρροή του. Το κενούμενον χωνευτήριον βίπτουσι οί εργάται εις τοὺς παγωτῆρας' βαπτίζουσι εις τὸ ὕδωρ τὰ εργαλεία των και τὰς εκ μετάλλου χειρίδας των και τάσσονται εν μακρᾷ σειρᾷ ο εις κατόπιν του άλλου. Η εργασία αὕτη άπαιτεῖ μὲν μεγίστην προφύλαξιν και ψυχρότητα αίματος, εκτελείται δὲ μετὰ θαυμαστῆς ακριβείας και εν σιωπῇ θαυυάτῃ. Καθ' ὅλον τοῦτον τὸν χρόνον οὐδέν άλλο ήκουσα ή επιταγὰς των προϊσταμένων πρὸς τοὺς εν τοῖς ύπογείοις κερραδοκούντας πυρευτὰς ίνα ανοίξωσι τὰ χωνευτήρια των. «Μετὰ δύο ώρας, ειπεν ο οδηγός μου, τὸ ὕγρον πήγνυται. Ο μέγας όγκος κινεῖται δι' αλύσεων, αἶρεται δια τῆς μηχανῆς τῆς καλουμένης γεράνου' τιθέμενος δὲ ο γερανός επί των τροχιῶν κομίζει εκείνον εις τὰ ειδικὰ εργαστήρια. Όσα τεμάχια δὲν πρέπει να σφυρηλατηθῶσι άμέσως αποτίθενται εις ταύτην την εύρειαν αίθουσαν, δὲν άφίνονται όμως να ψυγῶσι παντελῶς' τηροῦσι δὲ επί μακρὸν χρόνον την θερμότητα καλυπτόμενα δια βραδέως ύποκαιομένων φρυγάνων». «Τίνα εκτασιν έχουσι τὰ φρύγανα;» — «Από 60 εως 37,000 χιλιογράμμων. Άλλ' ιδού άρχεται ή εργασία' περιμείνατε διότι θα λαλήσω πρὸς τὸν φύλακα». Ητο ή δεκάτη ώρα π.μ. οτε παρετήρησα άνάριθμον πληθὺν ανθρώπων κομιζόντων μεγάλα άγγελια καπνίζοντος καφέ. Εἰς τοῦτο τὸ ποσὸν ένασμενίζουσι κατ' έξοχὴν οί εργάται του Έσσην, διότι άνευ τούτου θα απέθνησκον εν ή ζωσὶ διακεκαυμένη άτμοσφαιρᾷ' πίνουσι δὲ εν ώραις τεταγμέναις τετράκις τῆς ήμέρας. Έν τούτοις ο οδηγός εποίησέ μοι νεῦμα να αναβῶ. Η πυργώδης δεξαμενή εἶναι κτίριον όκτάγωνον, εξήκοντα μέτρα ύψηλὸν, και έχει επί τῆς ανωτάτης άκρας δοχείον χωρητικότητος 150 τόνων. Το ὕδωρ φέρεται εις τοὺς πόδας του πύργου δι' οχετῶν διηκόντων μέχρις αποστάσεως εξ χιλιομέτρων,

προέρχεται δὲ εκ μεγάλων τεχνητῶν λιμνῶν σχηματιζομένων δια τῆς εκκενώσεως ύπονόμων γαιανθράκων. Άντλίας άτμοκίνητοι αναβιβάζουσιν εις τὸν πύργον τὸ ὕδωρ, οπερ, άμα συσσωρευθῆν εν τῷ δοχείῳ, διασκεδάζεται δια του ίδιου αὐτοῦ θάρους εις πάσας του εργαστηρίου τὰς διευθύνσεις. Μέχρι του φανοῦ του πύργου ήρίθμησα όγδοήκοντα βήματα' ο όρίζων εἶναι όμιχλώδης ως ο τῆς θαλάσσης' οί φοβεροί του εγγὺς ορους κρημνοί παρέχουσι θεάν τόπου άγρίου και άνεκμεταλλεύτου' ή μέλαινα πεδιάς όμοιάζει πρὸς πελώριον λίμνην αίφνης άπεξηραμμένην. Πόρρωθεν τὰ μικρὰ εργαστήρια φαίνονται ως μικρὰ άτμοκίνητα, αἱ δὲ μακρὰί όλαι ως οφεις τερατωδέστατοι. Το σπουδαίον όμως οὔτε πόρρω φαίνεται οὔτε ένώπιον του θεατοῦ, άλλ' άμέσως υπό τοὺς πόδας του' άρκει να κίνη ο βουλόμενος την κεφαλήν όπως μιᾶ βιπῆ οφθαλμοῦ διέλθῃ τὸ πελώριον οπλοποιεῖον. . . . Πιγγιζῆ τῇ αλήθειᾳ ο νοῦς του ανθρώπου όπταν στρέψη τὸ βλέμμα εις τὸν μαγικὸν κύκλον, τὸν πάντοθεν περικυκλόντα την μυστηριώδη πόλιν σιδηροδρομον, άφ' οὐ, ως ακτίνες ορμώνται αἱ τροχιαί εκτεινόμεναι πρὸς βορρᾶν και νότον, πρὸς ανατολὰς και δυσμὰς.

«Τὰ εγγὺς τῆς πόλεως κτίρια, ειπεν ο οδηγός μου, εἶναι εργαστήρια, εν οἷς κατασκευάζονται πυροβόλα. Παρακαλῶ να στραφῆτε και άκρασθητε». — «Ακούω πυροβολήσεις' ίσως γίνονται πειράματα!» — «Οὐχι, άλλ' εργαζεται ή μεγάλη σφύρα, ή ελκουσα 50,000 χιλιογράμμων. Εἶναι ή μεγίτη των εν τῇ ύψηλῇ και τιμάται άντι 2½ εκατομμυρίων. Η του Creusot ελκει μόλις 12,000 χιλιογράμμων, ή άγγλική 20,000. Στήριζεται εις τρεῖς γιγαντιαίας βάσεις, εξ ὧν ή πρώτη εἶναι κτιστή, ή έτέρα εκ δρυῖνων στελεχῶν του τευτοβουργικου δάσους, ή δὲ τρίτη χαλκῆ, συγκειμένη εκ κυλίνδρων στερωτῶς άλλήλοις συνδεδεμένων. Κινεῖται δια μηχανῶν άτμοκινήτων και σφυρηλατεῖ όγκους 400 εκατολλίτρων. Τὰ τεμάχια του χάλυθος θερμαίνονται εν επιτηδείῳ κλιβάνῳ και έπειτα βίπτονται επί τὸν άκμονα. Άμα τῷ πρώτῳ συνθήματι ή μεγάλη σφύρα πίπτει ήρέμα και σχεδὸν άθουρόδως, ώσανει θέλουσα να δείξῃ τί μέρος πρέπει να κτυπήσῃ' αναβαίνουσα δὲ καταβιβάζεται και πάλιν, γεννώσα άστραπήν και βροντῆν φοβεροτέρην κρότου πυροβόλων' οί σπινθηρες διαχέονται πανταχόσε ώσανει εκ πυροτεχνήματος' ο χάλυψ λεπτόνεται, έπειτα λαμβάνει τὸν όγκον στερεοῦ σώματος, πάλιν δὲ μηχανεῖται και στρογγυλοῦται' ή σφύρα εξακολουθεῖ κτυποῦσα και γεννᾷ τὸ πυροβόλον. Το νεογνὸν έντίθεται εις λίκνον τέφρας, όπου βαθμηδὸν ψύχεται' τελευταίον εγγράφεται εις τὸν κατάλογον των πολιτῶν του εργαστηρίου, καθίρεται και υποβάλλεται εις δοκιμασίαν όπως δια-

τρανώσῃ την καταστρεπτικὴν αὐτοῦ δύναμιν». — «Λοιπὸν, ειπα εγώ, ο Κ. Κρούπ, παρακαλοῦμενος να δώσῃ κύνας φυλακτικούς εις τοὺς άγαθοὺς ποιμένας των λαῶν, ή δύνατο να τοῖς εἴπῃ' λάβετε τοῦτο, οπερ καταδαφίζει τὰ ισχυρότατα των οχυρωμάτων' λάβετε εκείνο, οπερ εν μιᾶ στιγμῇ καθίστησι χιλίας γυναίκας χήρας και χίλια τέκνα ορφανὰ' λάβετε τὸ τρίτον, οπερ πυροπολεῖ ναοὺς και μουσεῖα, βιβλιοθήκας και νοσοκομεία. Όμολογήσατε, κύριέ μου, ότι τὸ εργαζεσθαι άθουρόδως πρὸς καταστροφήν του ανθρώπινου γένους εἶναι δείγμα οὐχι μεγαλείου άλλ' εσχάτης βαρβαρότητος». — «Οὔτε ύψηλα ιδεαί φιλοσοφικαί έμφιλοχωροῦσιν ένταῦθα οὔτε αίσθήματα φιλανθρωπίας' εάν αγαπάτε, έμποροῦμεν τῇ έσπέρα να φιλοσοφήσωμεν εν τῷ ζυθοπωλείῳ' έφ' ὅσον χωρίζει την Γερμανίαν και την Γαλλίαν εύρὸ χάσμα μίσους, Γερμανοί και Γάλλοι θα εξακολουθήσωσιν όπλιζόμενοι από κεφαλῆς εως ποδῶν. Η ώραία οίχια, ή όμοιάζουσα προβάτῳ πεπλανημένῳ εν τῷ σπηλαίῳ του δράκοντος, εἶναι τὸ ξενοδοχεῖον του καταστήματος. Ένταῦθα ύποδέχεται ο Κ. Κρούπ τοὺς αυτοκρατορικούς και βασιλικούς ξένους του. Πολλάκις ερχεται άγνώστος ο γηραιὸς αυτοκράτωρ Γουλλιέλμος και διατρίβει τετραήμερον θεώμενος τὰ ανεγειρόμενα κτίρια και παρὼν εις τὰ μυστικά πειράματα. Ένταῦθα ασχολεῖται τὸ έπιτελεῖον και εις την τελείωσιν των αεροδρομώνων». — «Τί χρησιμεῖουσι τὰ πελώρια κτίρια, τὰ μικρὸν διαφέροντα στρατῶνων;» — «Εἶναι τῷ όντι στρατῶνες' εν τούτοις σκηνοῦσι 1500 εργάται απολαμβάνοντες εν φράγῳ τῆς ήμέρας». — «Τίς ο τακτικὸς των εργατῶν μισθός;» — «Τρία ή και τέσσαρα φράγκα. Άπό τῆς πρώτης Ίανουαρίου ο μισθός ήλαττώθη' έχει όμως ο εργάτης δικαίωμα επί των ώφελειῶν και θεωρεῖται πως μέτοχος' ασθενῶν νοσηλεύεται αναλώμασι του ιδιωτικου ταμείου του εργοστασίου' αποθνήσκων δὲ καταλείπει άδρᾶν σύνταξιν εις την χήραν αὐτοῦ και τὰ ορφανὰ. Μετὰ εισοσαετῇ ύπηρεσίαν έχει δικαίωμα συντάξεως. Ο Κ. Κρούπ συνέστησε πολλά σχολεία και μέγα νοσοκομείον. Δὲν ελησημόνησεν ότι και αὐτός ύπηρξέ ποτε άπλοῦς και πτωχὸς εργάτης, επί μακρὸν χρόνον υπό τὸν ίδιον αὐτοῦ πατέρα μοχθήσας και κοπιάσας εν τῷ μικρῷ εκείνῳ εργαστηρίῳ, τῷ εγγὺς τῆς κυρίας εισόδου, οπερ τηρεῖ και περιθάλλει ίνα και πάλιν γίνῃ καταφανεὸς μέχρι τίνος ανυψοῦται ο άνθρωπος δια τῆς εργασίας και τῆς θελήσεως. Ο πατήρ Κρούπ ένα μόνον ειχε συνεργάτην' περιεφέρετο δὲ αὐτός από κόμης εις κόμην και από πόλεως εις πόλιν ίνα πωλήσῃ τὰ τεχνήματά του. Η πρόδοος εἶναι καταπληκτικῆ».

Τελευταίον κατέβημεν' ο οδηγός ειχε δείξῃ ο,τι ήν δυνατὸν να μοι δείξῃ' προπέμπων με

ἔως τῆς ὁδοῦ ἀνεκκίνωσέ μοι καὶ ἄλλα περι-
εργα. «Ἐν τῷ ἐργοστασίῳ (εἶπε) κατασκευά-
ζονται νῦν 100 πединά πυροβόλα κατὰ παραγ-
γελίαν τοῦ Κεδιβέ· ἄλλα θὰ χυθῶσιν μετ' ὀλί-
γον κατ' ἐντολὴν τῆς Ἰσπανίας καὶ πολλῶν
πλείονα ἐν ὀνόματι τῆς Ἰταλίας. Εἰς Ῥωμουνίαν
ἀπέστειλε 48 τοῦ νεωτάτου τύπου. Ἐκατὸν
μεγάλα πυροβόλα παρήγγειλεν ἡ Πύλη. Ὁ Κ.
Κρούπ, λαβὼν ἀρτίως τὸ παράσημον τοῦ Μεξι-
διε δευτέρως τάξεως, ἐδωρήσατο τῷ Σουλτάνῳ
πυροβόλον τιμώμενον ἀντὶ 25,000 λιρῶν. Δὲν
θὰ πιστεύητε ἴσως ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Σινική σέλλει
ἀλλεπαλλήλους παραγγελλίαι εἰς Ἑσσην. Καί-
τοι δὲ τοσούτας ἔχων ὁ Κ. Κρούπ ἐξωτερικὰς
ὕποχρεώσεις, δὲν διέλιπεν ἀπὸ τῆς 1 Μαΐου 1875
μέχρι τῆς πρώτης Ἰανουαρίου 1876 ἀποσέλλων
καθ' ἑβδομάδα 100 πυροβόλα εἰς τὰς διαφόρους
ἀποθήκας τοῦ γερμανικοῦ πυροβολικοῦ. Σήμερον
τὸ πединόν τῆς Γερμανίας πυροβολικὸν συμπο-
σοῦται εἰς 300 κανονιστοῦχας, ἧτοι 1,800
πυροβόλα, 45,000 ἀνδρῶν καὶ 28,000 ἵππων.
Ἐν τῷ αὐτῷ ἐργοστασίῳ ἐχύθησαν τεράστια
πυροβόλα διὰ τὰς νέας θωρηκτὰς φρεγάτας ἐν
τῷ λιμένι τοῦ Βιλχελμσχάφεν. Τὸ μέγα πυρο-
βόλον τὸ ἐκτεθὲν ἐν Παρισίοις τῷ 1867 προστα-
τεύει ἀπὸ ἐξ ἐναυτῶν τὰς ἀκτὰς τῆς γερμανι-
κῆς θαλάσσης. Ἐτερον ἰσομέγεθες παρήγγειλεν
ἡ Ῥωσσία διὰ τὸ Κρονστὰτ. Ἡ γερμανικὴ κυ-
βέρνησις, ἀντιφιλοτιμουμένη, παρήγγειλε τῷ
Κρούπ νὰ κατασκευάσῃ ἕτερον πυροβόλον 37
ὄψεκατομέτρων, ἐξακοντίζον σφαίρας 296-303
λιτρῶν καὶ διατρυποῦν σιδηρᾶς πλάκας 20-24
σπιθαμὰς παχείας. Τὸ γερμανικὸν πυροβολικὸν
ὠσαύτως νύξῃθη διὰ δύο συνταγμάτων ἐν ἐκά-
στῳ στρατιωτικῷ σώματι. Ἐπὶ τοῦ γαλλογερ-
μανικοῦ πολέμου μόνον τὸ πρῶσιον πυροβο-
λικὸν εἶχεν 79 ἑλαφρὰς, 78 βαρεῖας καὶ 38 κα-
νονιστοῦχας ἵππικὰς καὶ ἐξηκόντισε 337,237
σφαίρας. Ἐν τῷ πολέμῳ τοῦ 1813-1814 τὸ
αὐτὸ πυροβολικὸν εἶχεν ἐξακοντίστη 73,881 σφαί-
ρας τῷ 1815 μολίς 48,086, ἐν τῷ δανικῷ πο-
λέμῳ 41,247, ἐν τῷ αὐστροπρωσικῷ 34,188». Ἀπερχόμενος κατηράσθη τὴν ὄραν, ἐν ἣ ἐισήλ-
θον εἰς χαλκεῖον, ἐνθα παρασκευάζονται θανα-
τηφόρα ὄπλα. Ἰδιαίτερον πλοῖον πρέπει νὰ
ναυπηγηθῇ ὡπως μετακομίσῃ εἰς τὴν ἐκθεσιν
τῆς Φιλαδελφείας τεράστιον πυροβόλον 150
τόνων. Τοιοῦτῳ τρόπῳ κοπιᾷ ὑπὲρ τῆς καθόλου
εἰρήνης τὸ ἐν Ἑσσην μέγα ὄπλοποιεῖον τοῦ Κ.
Κρούπ.¹

ΤΙΣΣΑ.

Ἐν 1872 ἔτει ὑπελογίσθη πόσους ἀνθρώπους
κατεσπάραξαν τὰ θηρία ἐν ταῖς Ἰνδίας εἰς τὸ
διάστημα τῶν ἐτῶν 1868, 1869 καὶ 1870,
εὐρέθη δὲ ὅτι κατεσπάραχθησαν 38,218 ἀν-

1. ΚΛΙΣΣΑ.

θρώποι! Ἐκ τούτων 42,554 ὑπὸ μόνον τῶν
τίγρεων ὡς ἀποθνήσκουσιν ἐκ τοιοῦτου θανά-
του 4,184 ἄνθρωποι κατ' ἔτος!

Ἐκ τῶν ἀριθμῶν λοιπὸν τούτων δύναται
πᾶς τις νὰ ἐννοήσῃ τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἀγριό-
τητα τῶν τίγρεων ἐν ταῖς Ἰνδίας.

ΜΕΤΕΓΧΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Πολὺς ἄλλοτε ἐγένετο λόγος περὶ τῆς τοῦ
αἵματος μετεγχύσεως πρὸς θεραπείαν νοσημά-
των καθ' ὧν, ἐνεκα τῆς φύσεως τοῦ νοσήματος
ἢ τῆς τοῦ ἀρρώστου ἀτονίας, τὰ μέσα τῆς ἐπι-
στήμης οὐδὲν πλέον ἰσχύουσιν. Ἄλλ' ἀφοῦ αἱ
πρὸ 30 ἐτῶν γενόμεναι ἀπόπειραι ἀπέτυχον,
ἢ μετέγχυσαι τοῦ αἵματος ὡς μέσον θεραπευ-
τικὸν καὶ σωστικὸν τῶν ἀρρώστων ἐγκατελεί-
φθη ὀριστικῶς. Ἐν τούτοις μετὰ εἰκοσιν ἔτη τὰ
παρὰ τοῦ ἱατροῦ Δομινίκου Μονεοφ γενόμενα
ἐπὶ ζώων νέα πειράματα τοσοῦτον ἐθεωρήθησαν
ἐπιτυχῆ, ὥς ἡ μὲν ἱατρικὴ τῶν Παρισίων σχολὴ
ἐθράβευσεν αὐτὸν, ἐγένετο δ' ἐπιτυχῶς χρῆσις
τῆς τοῦ αἵματος μετεγχύσεως καὶ ἐπὶ ἀνθρώ-
που. Ἡ μετέγχυσις ἐθεωρήθη πάλιν μέσον ἐπιτυ-
χὲς καὶ ἐφεύκεται τὴν τῶν ἱατρῶν καὶ τοῦ κοι-
νοῦ προσοχὴν, ἀλλὰ πάλιν ἐγκατελείφθη ἐνεκα
τῶν ἀπειρῶν δυσκολιῶν καὶ κινδύνων οὓς συνε-
πήγετο καὶ κατετάχθη μετὰ τῶν καλουμένων
ἐν τῇ χειρουργίᾳ ἠρωϊκῶν μέσων.

Οἱ κίνδυνοι εἶναι πολλοὶ ἀληθῶς, αἱ δὲ δυ-
σκολίαι μέγισται. Τὸ ἀνοιγμα τῶν φλεβῶν δύ-
ναται νὰ προκαλέσῃ φλεβίτιν. Ἡ εἰσαγωγή ἔ-
στω καὶ ἐλαχίστου ἀέρος ἐν τῇ κυκλοφορίᾳ τοῦ
αἵματος δύναται νὰ θανατώσῃ πάραυτα τὸν πά-
σχοντα· τὸ μετεγχυνόμενον αἷμα πρέπει νὰ δια-
τηρῇ πάσας αὐτοῦ τὰς ιδιότητας, τὴν σύνθεσιν
καὶ τὴν θερμοκρασίαν, ἀλλ' εἶναι γνωστὸν ὅτι
ψυχραίνεται καὶ πήγνυται ἐρχόμενον εἰς συνά-
φειαν μετὰ τοῦ ἀέρος· πρέπει ἡ πίεσις τῆς καρ-
δίας τοῦ παρέχοντος τὸ αἷμα ν' αὐξηθῇ, ἢ δὲ
αὐξήσῃ αὐτὴ νὰ ὑπολογισθῇ καὶ ρυθμισθῇ ἀ-
κριβέστατα· πρέπει τέλος πάντων νὰ γινώσκηται
ἀκριβῶς ἡ ποσότης τοῦ αἵματος ἢ δύναται
ἄνευ κινδύνου νὰ δεχθῇ ὁ πάσχων καὶ νὰ ἐξευ-
ρεθῇ τὸ μέσον τοῦ νὰ ὑπολογισθῇ αὕτη ἀκριβέ-
στατα κατὰ τὴν ἐγχείρισιν.

Ἡ ἐν Παρισίοις Ἀκαδημία τῆς ἱατρικῆς, ἐν
τῇ συνεδριάσει αὐτῆς τῆς 18 Ἀπριλίου, ἠκροά-
σατο τῆς παρὰ τοῦ ἐκ Γενεύης ἱατροῦ Ρουσσέλ
ὑποβληθείσης ἐκθέσεως περὶ τῶν πολλῶν μετεγ-
χύσεων τῶν παρ' αὐτοῦ κατὰ τὴν διαβεβαίω-
σιν τοῦ ἐπιτυχῶς γενομένων δι' ἐργαλείου ἀ-
πλουστάτου, εὐχρήστου καὶ ἀσφαλεστάτου. Πεντήκοντα καὶ πέντε φορὰς ὁ ἱατρὸς οὗ-
τος ἔκαμε χρῆσιν τῆς τοῦ αἵματος μετεγ-
χύσεως ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον, ἀπὸ

ΒΑΘΟΜΕΤΡΟΝ

Πολλοὶ εἰσιν αἱ ἐπ' ἐσχάτων ἐφευρεθεῖσαι μη-
χαναί, ἐν ταύταις δὲ οὐχὶ ἀφανῆ κατέχει θέσιν ἡ
μηχανὴ, δι' ἣς ἀνευρίσκεται τὸ βάθος τῆς θα-
λάσσης ἄνευ τῆς χρήσεως τῆς βολίδος. Ἡ μη-
χανὴ αὕτη ἐκλήθη *βαθόμετρον*, συνίσταται δὲ
εἰς στήλην ὑδραργύρου, περιεχομένην ἐντὸς σω-
λήνος ἐκ χαλύβος, εὐρυνομένου πρὸς ἐκάτερα τὰ
ἄκρα ἐν σχήματι πώματος (ποτηρίου)· τὸ κα-
τώτερον ποτήριον σχηματίζεται ἐκ λεπτοῦ φλοιοῦ
χαλυβδίνου. Ὁ ὑδράργυρος ὑφίσταται τὴν ἐπιρ-
ροὴν τοῦ θαλασίου ὕδατος, ἀναλόγως τοῦ βά-
θους αὐτοῦ, αἱ δὲ βαθμοὶ τῆς ἐπιρροῆς ταύτης, οἱ
σημειούμενοι ἐντὸς τοῦ μηχανήματος, δεικνύονται
διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Οὕτως ὁ πλοίαρχος, ἐντὸς
τοῦ κοιτῶνος τοῦ πλοίου του εὐρισκόμενος, δύ-
ναται νὰ εὐρίσκῃ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ἐφ' ἣς
πλέει, χωρὶς νὰ ἔχη χρῆσιν νὰ μετρήσῃ τοῦτο
διὰ τῆς βολίδος. Τὸ βαθόμετρον ἐδοκιμάσθη δις
ἐν τῷ ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ, τὰ δὲ ἀποτελέσματα
αὐτοῦ ἐπεβεβαιώθησαν, ὡς ἀκριβέστατα, διὰ τῆς
κοινῆς καταμετρήσεως. Ἐφευρέτης τοῦ βαθομέ-
τρου εἶναι ὁ ἀγγλὸς Siemens. Ὁ αὐτὸς ἀνὴρ
ἐφευρε καὶ ἕτεραν μηχανὴν, δεικνύουσαν τὴν
ἐπιρροὴν τῶν ὄγκων καὶ τῆς ἐλξεως· διὰ τῆς
μηχανῆς ταύτης δύναται νὰ μετρηθῇ ἡ ἐλκτικὴ
δύναμις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἢ γενῶσα
τὰς παλιρροίας.¹

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

26. — Διὰ τὰ νέφη μεταβάλλονται εἰς βροχὴν·

Διότι τὰ νέφη εἶναι ἀτμοὶ ὕδατος, οἵτινες
ἀποψυχόμενοι συμπυκνούνται καὶ σχηματίζου-
σι σταγόνας ὕδατος, τὸ ὅποιον δὲν δύναται ἢ
ἀτμοσφαῖρα νὰ ὑποβαστάξῃ, αὐταὶ δὲ καταπί-
πτουσιν ὑπέικουσαι εἰς τὸ βάρος τῶν. Πίπτει
δὲ κατὰ σταγόναν τὸ ὕδωρ τὸ ὅποιον τὰ νέφη
παράγουσι, διότι ἡ ἀτμοσφαῖρα ὑποδικαίρει αὐτό.
Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἀτμοσφαῖρα, τὸ ὕδωρ τῆς βρο-
χῆς θὰ κατέπιπτε σύσσωμον καὶ ὡς μία μάζα.

Θεοδόσιος ὁ μέγας, ὁ αὐτοκράτωρ ἐκεῖνος, ὅσ-
τις κατὰ μίμησιν Τίτου τοῦ Οὐεσπασιανοῦ μά-
την ἐνόμιζε παρελθούσαν τὴν ὄραν τῆς ἡμέρας,
ἐν ἣ μὴ ἐπραττεν ἀγαθόν τι ἔργον, ἐξέδωκε ποτε
τὸ ἐξῆς διάταγμα· «Εἰ τις δυσφημεῖ ἢ τὸ ὄνομα
ἢ τὴν κυβέρνησιν ἡμῶν, θέλομεν ἵνα ὁ τοιοῦτος
μὴ κολάζεται ταῖς ὑπὸ τῶν νόμων διὰ παρόμοια
ἐγκλήματα δριζομέναις ποιναῖς, καὶ ἀπαγορεύ-
μεν εἰς τοὺς λειτουργοὺς ἡμῶν νὰ μεταχειρίζονται

φλεβὸς εἰς φλέβα, ἐπὶ αἰμοβραγιῶν τραυματικῶν,
ἐπιλοχιῶν, τομαχικῶν ἢ ἐπιβρίων, ἐπὶ ἀναιμίας,
ἐπὶ καταληψίας μετὰ μανίας καὶ ἀσιτίας, ἐπὶ
τῆς τελευταίας περιόδου τοῦ καρκίνου κτλ. καὶ
πάντοτε ἐπέτυχεν.

Καὶ ταῦτα μὲν βεβαιῶσι ὁ Ρουσσέλ· ἤδη δὲ
πρόκειται νὰ ἀποφανθῇ περὶ τούτων καὶ περὶ
τῆς πρακτικῆς χρησιμότητος τῆς τοῦ αἵματος
μετεγχύσεως ἢ παρὰ τῆς ἱατρικῆς Ἀκαδημίας
ἐπιλεχθεῖσα εἰδικὴ ἐπιτροπὴ, συγκεκμημένη ἐξ ἱα-
τρῶν καὶ χημικῶν ἐπιστήμων.

Α. ΜΟΞ.

ΛΥΣΙΣ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΩΝ ΑΠΟΡΙΩΝ

Τὰ πάντα ἀπώλοντο, πλὴν τῆς τιμῆς.

Ἡ φράσις αὕτη εἶναι συνήθης, ὅταν θέλωμεν
νὰ παραστήσωμεν ἄνθρωπον, ὅστις ὑπέστη μὲν
πάντοιδὴ ἀτυχήματα, ἀλλὰ παρηγορεῖται καυ-
χόμενος ὅτι ἔσωσεν ἀλώβητον τὴν τιμὴν, ἀν-
πιταχθεὶς ἠρωϊκῶς καὶ μέχρις ἐσχάτων κατὰ
τῆς καταδρομῆς τῆς τύχης, εἴτε ἐν τοῖς ὄπλοις,
εἴτε ἐν τῷ βίῳ. Ὑποτίθεται δὲ ὅτι ἔχει ἱστορι-
κὴν καταγωγὴν· ἀλλὰ κυρίως εἶναι μία τῶν κε-
καλλιεπημένων ἐκείνων διορθώσεων, ἃς ἐπινοοῦ-
σιν, ἀκριτῶς ἐνίοτε, οἱ μεταγενέστεροι, ὅπως ἀπα-
θανατίσωσιν ἠρωϊκὴν τινα πράξιν. Εἶναι γνω-
στὸν ποῖον ἀκαδημαϊκὴν μεταμόρφωσιν ἔπαθεν
ἡ ἀγροικὸς λέξις, ἣν ἐξεσφενδόνισε κατὰ τῶν
νικητῶν τοῦ Οὐατερλώ ὁ γάλλος στρατηγὸς Καμ-
βρῶν, προσκαλούμενος νὰ καταθέσῃ τὰ ὄπλα,
λέξις ἣν δὲν ἐδίστασε νὰ φιλοξενήσῃ καὶ νὰ ἐξυ-
μνήσῃ ἐν τοῖς Ἀθλοῖς ὁ Βίκτωρ Οὐγος. Οὕτω
πῶς ἠλλοιώθησαν, ἀλλ' οὐχὶ δι' ὁμοίους λόγους
ἐυαχημοσύνης, καὶ αἱ πρῶται λέξεις τῆς ἐπι-
ροῆς, ἣν ἐγράψεν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγ-
κίσκος Α' πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ, εὐθὺς μετὰ
τὴν ὀλεθρίαν ἐν Παβία μάχην. Εἶναι γνωστὸν
ὅτι ὁ Φραγκίσκος, οὐ μόνον ἀπώλεσε τὴν μά-
χην ἐκείνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὗτος ἤματι αὐτῆς
ὑπὸ τοῦ τροπαιοῦχου ἐχθροῦ καὶ μετηνέχθη
ὡς ζῶν τρόπαιον νίκης εἰς Μαδρίτην. Ἡ περὶ ἧς
ὁ λόγος ἱστορικὴ ἐπιστολὴ δὲν ἤρχιζε διὰ τῶν
ἐν κεφαλίδι σημειωθεισῶν λέξεων, ἃς μετέπειτα
καθιέρωσεν ἡ παράδοσις, ἀλλὰ διὰ τῶν ἐπομέ-
νων· «Διὰ νὰ σὲ πληροφορήσω πόση εἶναι ἡ ἐκ-
τασις τῆς ἀτυχίας μου, μάθε ὅτι ἐξ ὄλων τῶν
ἀγαθῶν μοι ἔμεινε μόνον ἡ τιμὴ καὶ ἡ ζωὴ.»
Αἱ πολλοὶ αὐταὶ λέξεις, γεγραμμέναι μάλιστα
εἰς τὸ ἀρχαῖον γαλλικὸν ὕφος, δὲν ἐκρίθησαν
ἄξια νὰ παραδοθῶσιν οὕτως ἀκαλλώπιστοι εἰς
τὴν ἱστορίαν, ὡς μὴ ἀποχρώντως λακωνικαὶ καὶ
συνεσφιγμέναι, κατὰ τὸ πρότυπον τῶν μεγάλων
ἀποφθεγμάτων, καὶ διὰ τοῦτο συνεπικνώθησαν
εἰς τὸ σύντομον καὶ ἐκφραστικόν· «Τὰ πάντα
ἀπώλοντο, πλὴν τῆς τιμῆς».

Α. Σ. Β.

1. ΑΓΓΛΩΝ.

αὐτὸν ὀπωσθήποτε σκληρῶς· διότι εἰ μὲν δ'καθ' ἡμῶν λαλήσας ἐλάλησε διὰ κουφόνοιαν, εἶναι ἄξιος περιφρονήσεως· εἰ δ' ἐκ παραφορᾶς, ἄξιος συμπαθείας· εἰ δὲ διὰ κακίαν, πρέπον εἶναι νὰ συγχωρήσωμεν αὐτῷ».

ΜΙΑ ΜΑΝΑ

Α' Μαῦου.

Χαρήτε, τραγουδήσατε,
Παιδιά καμαρωμένα,
Νὰ ζήσετε, νὰ ζήσετε,
Στολίδια τοῦ Μαγιοῦ!

Νὰ σὰς χαρῆ ἡ μανουλά σας,
Ἀφήσατε κ' ἐμένα
Νὰ κόψω δύο τριαντάφυλλα
Ἐνὸς ἀγγελουδιοῦ.

Σὰ σήμερα συνήθιζε
Νᾶρχετ' ἐδῶ μαζὴ μου,
Νὰ παίξῃ μὲ τὰ βόδια του,
Στεφάνι νὰ φορῆ!

Τώρα χορταίνει ἀτάραχα
Τὸν ὕπνο τὸ παιδί μου,
Καὶ τὸ στεφάνι του ἔρχομαι
Νὰ πλιέξω μοναχί! . . .

—Γιατί σὺ δὲν τὸ ἔβουλησας
Μανουλά, τὸ μικρό σου,
Νὰ κόψῃ τὰ λουλούδια του,
Μαζή μας νὰ χαρῆ;

Ἐδῶ ναι κ' ἡ μανουλές μας·
Γιατί καὶ τὸ δικό σου
Δὲν τῶφερες νὰ παίξουμε,
Παρ' ἦλθες μοναχί;—

—Τὴ μάνα ἐκείνη κλάψετε,
Ποῦ τὴν ἰδῆτε μόνη,
Χωρὶς παιδί τὴν ἄχαρη
Εἰς τὴν πρωτομαγιά·

Χαρᾶς δὲν εἶναι λουλούδα
Ἐκείνα, ποῦ μαζώνει·
Ἀπάνου σ' ἔνα μάρμαρο
Ἡ δόλια τὰ σκορπᾶ!¹

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΥΡΗΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἡ ἐκπαίδευσις εἰς ἐλευθέρους ἄνδρας εἶνε ὅ,τι ἡ ἐλευθερία εἰς δούλους. Αὕτη καθίστησιν ἀνεξάρτητον τὸ σῶμα, ἐκείνη δὲ τὴν ψυχὴν. (Em. de Girardin.)

* * * Ἀπόφυγε εἰς τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους σχέσεις σου ὅσα ψέγεις ἐν τῇ πρὸς σὲ διαγωγῇ αὐτῶν. Μάθε νὰ ὑποφέρῃς μεθ' ὑπομονῆς τὰ σφάλματα αὐτῶν· προσφέρου δὲ ἐκάστῳ μετὰ τρόπων ἐπαγωγῶν καὶ πραότητος. (Zschokke.)

1. Ζακύνθιος Ἀπόστολος.

* * * Ὅστις ἐμπιστευτικῶς ὁμιλεῖ εἰς φλύαρον καὶ δανείζει ἄσωτον, ἀνευρίσκει πανταχοῦ τὴ μυστικόντου, οὐδαμοῦ δὲ τὰ χρήματά του. (Petit-Senn.)

* * * Ἡ ἐλεημοσύνη εἶνε τὸ ἄλας, τὸ ἐμποδίζον τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ πλοῦτου.

* * * Ὁ βίος εἶνε ὠρολόγιον, τοῦ ὁποίου αἱ ὥραι παρέρχονται ταχύτερον μετὰ μεσημβρίαν ἢ πρὸ μεσημβρίας.

* * * Τὸ κατέχειν μίαν θέσιν, καὶ τὸ κατέχειν αὐτὴν ἐπαξίως εἶνε δύο διάφορα πράγματα· δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπαιρώμεθα εἰμὴ μόνον διὰ τὴν ἰκανότητά μας. Διατί ὅμως ἐπαιρώμεθα μόνον διὰ τὴν θέσιν μας;

Διάσημός τις ἰατρὸς, ἐρωτώμενος περὶ τὸ τέλος τοῦ βίου του ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ποίαν συμβουλήν δίδει αὐτοῖς σωστικωτέραν: «Νὰ ζῆτε ὅσον ἔνεστι πλειότερον εἰς τὸ ὑπαιθρον», τοῖς ἀπήντησε.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Σύζυγος ἀνευ γλώσσης.

Φρόνιμός τις σύζυγος ἐσιώπα, ἐν ᾧ ἡ σύζυγός του ἐπὶ μίαν ὥραν ἐρλουάρει προσπαθοῦσα νὰ συνάψῃ φιλονεικίαν.

Ἡ σύζυγος λαβοῦσα λύχον περιεφέρετο ἐν τῷ δωματίῳ προσποιουμένη ὅτι ζητεῖ τι ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

—Τί λοιπὸν ζητεῖς; ἐφώνησεν ἐπὶ τέλους ὁ σύζυγος.

—Τὴν γλώσσαν σου, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζα ὅτι ἀπώλεσας, ἀπήντησεν ἡ πονηρὰ γυνή, ἥτις εἶχεν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἄδιόκριτος ἀποκάλυψις μικροῦ παιδιοῦ.

Μικρὸν παιδίον ἔλεγε πρὸς τὴν παιδαγωγὸν του·

—Ὅταν μεγαλώσω, θὰ σοῦ χαρίζω ὠραία φορέματα ἀν τῆς μαμάς μου, γεμάτα μὲ βαμβάκι ἀπὸ μέσκι.

K.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Θέλεις νὰ μὴ σὲ τρώγουν οἱ φύλλοι;

Θές ὑποκάτω τῆς κλίνης σου δέμα κλωνίων ἀψίνθου. Οἱ φύλλοι, οἵτινες ἀποστρέφονται τὴν ὀσμὴν τῆς ἀψίνθου, ἀναχωροῦσι τότε καλπάζοντες.

ΑΘΗΝΗΣ.—ΤΥΠΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΙΑΣ, ΟΔΟΣ ΜΑΥΡΩΝ, 4.